

ת"פ 19784/10/16 - מדינת ישראל נגד פואד צראיעה

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 19784-10-16 פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ' צראיעה

בפני סגנית הנשיא, כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם פואד צראיעה

נימוקי הכרעת הדין

1. הנאשם זוכה מביצוע עבירה של **היזק בזדון** בהתאם לסעיף 452 + 29 לחוק העונשין ומביצוע עבירה של **הסתייעות ברכב לביצוע פשע** בהתאם לסעיף 43 לפקודת התעבורה.

הנאשם הורשע בביצוע עבירות של **גניבה בנסיבות מחמירות** בהתאם לסעיף 384א(א)(2) + 29 לחוק העונשין; **הסגת גבול** בהתאם לסעיף 447א(א)(1) + 29 לחוק העונשין; **קשירת קשר לפשע** בהתאם לסעיף 499א(א)(1) לחוק העונשין; **שהיה בישראל שלא כדין** בהתאם לסעיף 12 לחוק הכניסה לישראל.

2. בתאריך 14.10.16 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום במסגרתו יוחסו לו עבירות של גניבה בנסיבות מיוחדות (גניבת מקנה) בהתאם לסעיף 384א(א)(2) + 29 לחוק העונשין; הסגת גבול כדי לעבור עבירה בהתאם לסעיף 447א(א)(1) + 29 לחוק העונשין; היזק בזדון בהתאם לסעיף 452 + 29 לחוק העונשין; קשירת קשר לפשע בהתאם לסעיף 499א(א)(1) לחוק העונשין; שהיה בישראל שלא כדין בהתאם לסעיף 12 לחוק הכניסה לישראל; הסתייעות ברכב לביצוע פשע בהתאם לסעיף 43 לפקודת התעבורה.

עובדות כתב האישום הן כדלקמן:

- א. הנאשם הוא תושב אזור יהודה ושומרון, ובמועדים הרלוונטיים לא היה לו היתר להיכנס למדינת ישראל.
- ב. משפחת אביטל מתגוררת במושב ארבל ומגדלת כבשים במשק במושב. במועד הרלוונטי לכתב האישום, הוחזקו בדיר של משפחת אביטל (להלן: "הדיר") כ-235 כבשים, מתוכם כ-110 טלאים וכ-125 אמהות. שוויה של כל אחת מהאמהות כ-2000 ₪.
- ג. ביום 21.6.15 או בסמוך לו, קשר הנאשם קשר עם סלמאן ג'האלין, באג'ס כעאבנה, אברהים כעאבנה, מוחמד עלקם, חרבי זעטרי, אוסאמה עלי, הייתם עלי ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "סלמאן", "באג'ס", "אברהים", "מוחמד", "חרבי", "אוסאמה", "הייתם" ו"האחר" בהתאמה), לגנוב כבשים מהדיר.

- ד. בהתאם לקשר ולשם מימוש, ביום 21.6.15 בשעות הערב, הגיעו הנאשם, סלמאן, באג'ס ומוחמד, ברכב מסוג סיטרואן ג'מפי מ"ר 80-096-30 (להלן: "הג'מפי"), בו נהג מוחמד, מירושלים לעילבון. בעילבון הצטרף אל השלושה אברהים, וביחד נסעו כולם למושב ארבל, כשאברהים מכוון אותם לדיר.
- ה. הייתם וחרבי נסעו ברכב מסוג פיג'ו מ"ר 55-198-35 (להלן: "הפיג'ו"), לפני רכב הג'מפי, לאורך נסיעתו מאזור ירושלים ועד הגעתו אל סמוך לדיר במושב ארבל, על מנת להתריע על הימצאות כוחות משטרה בציר התנועה, אם יהיו כוחות כאמור. לאחר הגעתם למושב ארבל, עזב מוחמד עם רכב הג'מפי את המקום.
- ו. סמוך לשעה 1:30, הגיעו הנאשם, באג'ס, אברהים וסלמאן לדיר. באג'ס, אברהים וסלמאן חתכו את הגדר ההיקפית עם מגזרי מתכת ונכנסו לתוכו, בעוד הנאשם המתין סמוך לגדר. הייתם וחרבי המתינו בקרבת מקום.
- ז. באג'ס, אברהים וסלמאן פתחו את שער החצר בה הוחזקו הכבשות הגנובות, הוציאו 59 אמהות (להלן: "הכבשות הגנובות") אל מחוץ לדיר, וביחד עם הנאשם הובילו אותן רגלית בשטח חקלאי, דרך מטעי זיתים למקום המרוחק כקילומטר וחצי מהדיר (להלן: "מקום ההעמסה").
- ח. בהתאם לקשר, סמוך לשעה 4:15 לפנות בוקר, הגיעו אוסאמה והאחר במשאית מסוג דאף מ"ר 95-044-15 (להלן: "המשאית") למקום ההעמסה, שם פגשו באחרים, וביחס עמם העמיסו את הכבשות הגנובות למשאית.
- ט. סמוך לאחר מכן, הובילו הנאשם, סלמאן והאחר, את הכבשות הגנובות במשאית לעיזריה שבשטחי הרשות הפלסטינאית, שם הורדו הכבשות, ובהמשך נמכרו לאדם אחר.
- י. במעשיו המתוארים לעיל, גנב הנאשם בצוותא מקנה בשווי של כ-120,000 ₪, קשר קשר והסתייע ברכב לביצוע עבירה זו, שהנה עבירה מסוג פשע, הסיג בצוותא גבול כדי לעבור עבירה והזיק במזיד בצוותא לרכוש. בנוסף, שהה הנאשם בישראל שלא כדין.

יריעת המחלוקת:

3. הנאשם אינו חולק על כך שבתקופה הרלוונטית לא היה בידו היתר כניסה לישראל.
4. המחלוקת הנה רחבה, שכן בניגוד לגרסת המאשימה העולה מכתב האישום, הנאשם טוען כי במועד הנטען ככל הנראה היה בעיזריה ומכל מקום לא נכנס לישראל באותו מועד ומעולם לא היה בצפון הארץ. עוד טוען הנאשם כי לא נכח בזירה בעת הגניבה ממושב ארבל, לא סייע בהעמסת ובהובלת הכבשים במשאית ונוכחותו בזירת המכירה היתה מקרית.

סיכומי הצדדים:

5. בסיכומיה בכתב ובעל פה, עתרה המאשימה להרשעת הנאשם בדין והפנתה לגרסתו המפלילה של סלמאן ג'האלין בעדותו במשטרה המתאר את תרומתו של הנאשם לאירוע נשוא כתב האישום, לגרסתו המפלילה של חאלד אבו גאליה במשטרה ביחס לחלקו של הנאשם בעת המכירה ולמחקרי התקשורת המחזקים את הנטען ע"י העדים הנ"ל ומגלים שקרי נאשם ביחס לקשר בינו לבין מעורבים בפרשה. המאשימה הפנתה לעדותם

העוינות של העדים בבית המשפט, וביקשה להעדיף את הגרסה המפלילה שמסרו באמרות החוץ על פני עדותם במשפטו של הנאשם. ביחס להתרחשות הגניבה, המאשימה הפנתה למצלמות האבטחה, לדוח מז"פ, לדו"ח הגשש, לעדות המתלונן ולגרסאות המעורבים בגניבה אשר הודו והורשעו בדין. עוד טענה המאשימה כי גרסת הנאשם נגועה בסתירות הן ביחס למניע של עד התביעה סלמאן ג'האלין להעליל עליו עלילות, הן ביחס לנוכחותו בעת המכירה והן ביחס לקשר בינו לבין המעורבים בפרשה אותו הכחיש הכחשה העומדת בסתירה למחקרי התקשורת. נטען כי גרסת "הסכסוך על בחורה" בינו לבין סלמאן אינה הגיונית מבחינת האופן בו התייחס סלמאן ל"סכסוך" ומבחינת לוח הזמנים. נטען כי עד ההגנה עומר מנאצרה מסר עדות "מוזמנת" הנושאת "ריח רע של תיאום גרסאות" וכי עדותו של מוחמד עלקם לא תרמה להגנה. לסיום, טענה המאשימה, כי המעורבים בגניבה הנם תשעה במספר, לכל אחד תפקיד בגניבה, בתכנית היה הנאשם ציר מרכזי, החל מהגעה עד לדיר, דרך הובלת הכבשות והעמסתן למשאית וכלה בהובלתן לשטחים ומכירתן לאחר. נטען כי אין להשוות בין חלקו של הנאשם, שהנו מבצע עיקרי, לבין חלקו של מוחמד עלקם שהורשע בסיוע לגניבה כיון שחלקו התמצה בהובלת המבצעים למושב ארבל ולאחר מכן עזב את המקום. המאשימה התנגדה לכל התייחסות לעדות שמיעה, והביע מורת רוחה מן העובדה שהסנגור הגיש הודעות ועימות של עד, שנערכו במסגרת החקירה המשטרתית, מבלי להביא את העד לבית המשפט למסור את תוכן הדברים בגדרי עדות.

6. במסגרת סיכומי ההגנה, בכתב ובעל פה, עתר הנאשם לזיכוי בדין, ולמצער לזיכוי מחמת הספק. ההגנה טענה כי לפי כתב האישום סלמאן הוא עמוד השדרה בסיפור המעשה הנטען, והוא וחאלד מכירים את הנאשם כשכניו בעיזריה. בין הנאשם לבין סלמאן סכסוך "רווי יצרים" בגלל בחורה בעיזריה, כשעל רקע הסכסוך סלמאן איים על הנאשם לבל יתקרב לבחורה ושם יתקרב אליה ישלם ביוקר. נטען כי באג'ס, אברהים, מוחמד, חרבי, אוסאמה והיתם, שהורשעו על פי הודאתם בגניבה מהדיר, אינם מכירים את הנאשם ולא פגשו בו במועד הרלוונטי, וכי גם מאהר ועומר, המעורבים במכירה והנם עדים אובייקטיביים, שעדותם עקבית וסדורה, אינם מכירים את הנאשם ולא פגשו בו מעולם. ההגנה טענה כי חל שיהיו במעצר הנאשם, שכן כל שאר המעורבים נחקרו בחודש אוגוסט 2015 בגין האירוע מיוני 2015, בעוד הנאשם נעצר רק ביום 5.10.16, אף שעבד באופן סדיר באותה תקופה בכפר עיזריה בו התגורר ולא ברח.

ביחס לגניבת הכבשות הפנה הסנגור לעדותו של סלמאן (בהודעותיו שהוגשו לפי סעיף 10א לאחר הכרזתו כעד עוין) לפיה הוא אברהים ובאג'ס נכנסו לדיר בעוד הנאשם המתין לו מחוץ לגדר, שלושתם הוציאו והובילו את הכבשות, כשלנאשם אין תפקיד במסכת זו. בנוסף, מעדות הגשש ומדוח פעולה ת/55 שערך עולה כי נראו שלושה עקבות בלבד מחוץ לדיר, בתוך הדיר ולאור כל ציר הולכת הכבשים עד לנקודת ההעמסה. לא הוצגה כל הוכחה למרחק של קילומטר וחצי בין הדיר לנקודת ההעמסה. נטען כי ביחס לנסיעה לארבל, הנאשם לא נסע ברכב של מוחמד יחד עם סלמאן ובאג'ס מעיזריה לארבל. מוחמד עלקם ובאג'ס כעאבנה העידו שאינם מכירים את הנאשם, אף שנטען בכתב האישום כי נכחו ברכב בו נסע. באג'ס אף מספר שהיו עמו 5-6 אנשים, שסיכם עמם לא למסור את שמם, סיכום כזה לא היה לו עם הנאשם שטרם נעצר אז, ולכן ניתן למצוא חיזוק לגרסת ההגנה בכך שלא טען למעורבותו. ביחס לנסיעה בחזרה מארבל לעיזריה, הפנה ב"כ הנאשם לגרסת חרבי זעטרי לפיה במשאית עם הכבשות הגנובות ראה את אוסאמה, סלמאן ונהג שאינו מכיר (אך אינו הנאשם), בכך הפריך את עדות סלמאן במשטרה ממנה חזר בו בבית המשפט. הסנגור טען כי לא סביר שחרבי לא מכיר את הנאשם ושהיה לו אינטרס להשמיט שמו אף שטרם נעעצר, מקום בו סיפר גרסה מפלילה נגד האחרים והורשע על פי הודאתו. ביחס למכירת הכבשים, טען ב"כ הנאשם כי גרסתו המפלילה של חאלד אבו גאליה אינה מתיישבת עם גרסת הקונים, מאהר ועומר וחאלד הוכרז כעד עוין כשהודעותיו הוגשו במסגרת 10א. כתב אישום נגד חאלד לא הוגש. עומר אינו מזהה את הנאשם ומאהר אינו מתאר את הנאשם בין הנוכחים בעת המכירה. ב"כ הנאשם מפנה למחקרי התקשורת המצביעים כי הנאשם היה בסמוך לירושלים ביום 21.6.15 שעה 17:00 ולמחרת במעלה אדומים בשעה 10:02, הוא היחיד שלא מאוכן באזור הגניבה, ואין מקום לטעון לקשירת קשר על בסיס שיחות לסלמאן, חאלד ואברהים

לפני ואחרי הגניבה. הסנגור טען כי גרסת הנאשם עקבית ומוצאת לה חיזוק בגרסאות עדי ההגנה. הראיות הנסיבתיות עשויות להוביל למסקנה מפלילה, אך במקביל מגבשות הן גם מסקנה אפשרית אחרת שאינה מפלילה, השומטת את הקרקע תחת זו המפלילה את הנאשם כך שיש לזכותו על רקע קיומו של ספק סביר.

פרשת התביעה:

7. המתלונן שי אביטל:

העד מסר עדות בישיבת יום 4.7.17. העד סיפר כי השתחרר מהצבא בשנת 2002 בדרגת אלוף והנו בעל משק חקלאי במושב ארבל. עובר לגניבה היו בדיר המשק 125 כבשים-אמהות, 110 טלאים ושש עיזים, כאשר האמהות הן "אמצעי הייצור" של המשק. בתאריך 21.6.15 בסביבות 19:00 סיים להאכיל את הכבשים וכולם היו בדיר. בבוקר יום 22.6.15 התברר לו שמצאו כבשה השייכת לו בכביש הראשי בין ארבל לכפר חיטים, כשני קילומטרים מהדיר. לפיכך, בשעה 07:30 לערך מיהר לדיר, הממוקם במרחק של קילומטר מביתו, וראה שחסרות כ-60 אמהות. העד הסביר כי המשק מגודר, אך הגנבים חתכו את הגדר עם מגזרים והוציאו את הכבשות בצורה אלימה, הולילו אותן ברגל כשני ק"מ בדרך עפר ובשדות של המושב, העמיסו אותן על משאית ולקחו אותן.

העד ציין כי הוא יודע לזהות את הכבשות שלו, כפי שחברו זיהה את הכבשה שנמצאה בכביש. יש לכבשים מספרים על האוזן. שווי כל כבשה במיטבה כ-1800 ₪ והנזק שנגרם לו נאמד ב-210,000 ₪, שכן מדובר ב-59 אמהות שכל אחת מהן היתה במיטבה ולכן שוויה כ-1800 ₪, 70% מהן צפויות היו להכנס להריון באותה שנה, כך שלעדר היו מצטרפים כ-70-75 טלאים שנמכרים ב-1400 ₪ כל אחד. מעבר להיבט הכספי שיתף העד כי האירוע היה אירוע טראומתי מבחינתו ומבחינת בני משפחתו. יש בדיר 16 מצלמות, בגין כל אזהקת שווא הם נוסעים למשק, הדיר סגור כמו בית סוהר, הם נמנעים מלארץ אנשים במשק מחשש שיגנבו, וטראומת הגניבה והאלימות שננקטה ניכרות בהתנהגות העדר. הוסבר כי אין ביטוח ולמעט אותה כבשה אחת שאותרה בכביש, לא הוחזרו כבשות נוספות.

העד מסר כי הכביש ממוקם כ-2 ק"מ מהדיר. במקום מספר מכלאות, אך רק שלו מאוישת. מהדיר עד לכביש אין תאורה רק חושך מוחלט (עמ' 77). העד הסביר כי נדרש תכנון מוקדם ו"צריך מיומנות להוציא את הכבשים מהכוון שהם הוציאו אותן, הן לא הולכות מהכוון הזה. צריך ממש אלימות כדי להוציאן מהכוון הזה, תן לי היום עם עוד שני מושבניקים להוציא אותן מהכוון הזה זה יהיה לי קשה מאד...מי שעשה את המעשה יש לו מיומנות רבה מאד ולכן הצליח".

כשנשאל מדוע לא הגיעו הגנבים מכוון המייתר הליכה לאורך 2 ק"מ, השיב שנכנסו מהצד המזרחי הפונה לכוון מטע הזיתים, שכן הצד המערבי פונה לאזור המגורים במושב.

8. רס"מ צבר גרבאווי:

אדם בשם רותם ביטון זיהה ביום 22.6.15 כבשה משוטטת, רצה על הכביש, ויצר קשר עם מתנדב בשם אופיר שפרנק. לאחר הצבעה צוין כי הכבשה אותרה כ-200 מ' צפונית לכניסה לארבל, סמוך למתקן שאיבה, כ-400 מ' מנקודת ההעמסה של הכבשים. מדובר בכבשה השייכת לשי אביטל תושב ארבל, שבהמשך התברר כי נגנבו ממנו באותו לילה.

כ-56 כבשים. הכבשה הוחזרה למתלונן.

9. רס"מ ביטון רותם:

בהתאם לדו"ח ת/30, שהוגש בהסכמה, בתאריך 22.6.15 07:48 נמסר לעד ע"י מתנדב אופיר שפרנק שאיתר כבשה משוטטת על הכביש הראשי בין ארבל לכפר זיתים. רס"מ ביטון הגיע למקום וסייע למתנדב להעלותה לארגז הניידת. הם ניסו לאתר מי הבעלים ואחד התושבים אמר שיתכן ששייכת למשפחת אביטל. בדיר של שי אביטל הבחין השוטר כי יש חתך טרי בגדר "והזיזו אותה הצידה". התברר כי היתה פריצה לדיר, ושי אביטל מסר כי גנבו הרבה כבשים, אף שלא יכול היה לדעת באותו רגע מספר מדויק. הכבשה המשוטטת הוחזרה לדיר.

10. חלף ג'ומעה:

העד העיד בישיבת יום 26.9.17 ודו"ח שערך סומן ת/55. משרת כגשש במג"ב צפון, עבר הכשרה, הדריך גששים ובעל תעודה.

בדו"ח ת/55 רשם כי "התחלתי בסריקות בהליכה על עקבות במרחק כ-50 מטר מהדיר בערך חתכו את הגדר במקום נמצאו מספרים גדולים. לאחר המשך הליכה על עקבות...נמצאו **עקבות של 3 חשודים** ובדלי סיגריות **אשר נלקחו ע"י המז"פ**. המשכנו בהליכה על עקבות לכוון דרום עברנו מטעי זיתים עד שהגענו לנקודת העמסה. במקום רואים נקודת ריכוז של העדר שם נמצא בדלי סיגריות נלקח ע"י מז"פ. בנקודת העמסה יש סימני גלגלים של משאית".

העד העיד כי ראה שחתכו את הגדר, חתך גדול, ממנו הוציאו את הכבשים. העד מצא את החתך בגדר כ-50 מ' מהדיר כמו גם את המספרים ובדלי הסיגריות. העד הסביר שבתוך הדיר לא ראה עקבות של החשודים, מה שראה היה "עקבות של העדר מהדיר החוצה, ביחד שלושה עקבות של חשודים" (עמ' 142). לדבריו, משם ועד לנקודת העמסה "אתה לא מתמקד בנקודה על חשוד חשוד", אך לא ראה עקבות נוספים של חשודים (עמ' 143), "כאן יש גניבה יש עקבות של העדר ביציאה מהדיר ושלושה חשודים" (עמ' 155).

כעולה מעדות העד, הבחין בעקבות ביציאה מן הדיר, אך דומני כי העד, בתום לב, אינו מדייק ביחס למספר העקבות. גם לפי עד זה וגם לפי עדות רפ"ק שימי קרן ממז"פ, העקבות שאותו תועדו ע"י מז"פ, וכפי שפורט בדו"ח מז"פ אותרו 2 עקבות בלבד לאורך מסלול ההליכה. העד הסביר בעדותו כי לא ראה כמה כבשים נגנבו ורשם 50 לפי דיווח, יתכן שגם מספר החשודים נרשם על סמך דיווח שקיבל.

11. כפיר פדידה:

הוגש בהסכמה דו"ח ביקור בזירה ת/11 שערך העד. בהתאם לדו"ח בוצעו סריקות במקום. העד זיהה קרע בגדר שמקיפה את הדיר, אשר בוצע ככל הנראה ע"י מגזריים שנמצאו בסמוך לקרע. העד צפה במצלמות (לא רשום אילו מבין 16 המצלמות במקום) וראה כי בשעה 01:43 לפי שעון המצלמה (ממהר ב-17 דקות ביחס לשעון מכשיר הפלאפון של העד) **3 דמויות** עם כפפות, אחת עם רעלה על הפנים ושתיים אחרות עם כובע, נכנסו לכוון הדיר מכוון פתח הגדר ומאוחר יותר הובילו את הכבשים דרך הפתח.

העד ציין בדוח כי הלך עם הגשש ומז"פ על עקבות הכבשים והחשודים, מהדיר עד למקום ההעמסה, במהלך ההליכה הבחינו בשלושה בדלי סיגריות, עקבות נעליים, ובנקודת ההעמסה ראה סימני צמיגים של משאית דאבל ג'נט.

צוין כי **המרחק מהדיר למקום ההעמסה הנו שני קילומטרים לערך**, וכי המרחק מכביש 7717 למקום ההעמסה הוא 100 מ' לערך.

12. רפ"ק שימי קרן, מז"פ:

מז"פ ראו כזירה, הן את הדיר, הן את השטח החקלאי הצמוד לו, עד לכביש 7717. צוין כי הדיר ממוקם בחלק המזרחי של מושב ארבל, מורכב ממספר מכלאות, המופרדות בין לבין עצמן ע"י גדר נמוכה ושערים לא נעולים. פתוח לבאים מכיוון המושב ומופרד ומתוחם בגדר מתכת בגובה של כ-2.5 מ', ללא שער כניסה, לאלו המנסים לבוא מכיוון המטעים.

הנסיבות ששמע מהשוטר כפיר פדידה הן כי נגנבו 50-60 כבשים והובלו כעדר ע"י **3 אנשים**, דרך פתח בגדר, דרך שטחים חקלאיים לעבר כביש 7717. סרטון אבטחה קיים אך לא הוצג לבודקים.

רפ"ק קרן תפס חוט ניילון לבן המחובר בין שער גדר נמוכה לבסיסה בחלק הדרומי של הדיר, גדר ועליה סימני חיתוך ועיקום כ-30 מ' מזרחית למרכז הדיר ומגזרי "תוכי" שנשענו על הגדר הנ"ל.

רפ"ק קרן מציין כי התלווה לגשש, שהתחקה אחר עקבות הובלת העדר, ובמסלול ההליכה (של 1300 מ' לערך קו אווירי) **אותרו וצולמו: שתי עקבות נעל באדמה, אחת על שביל בין אזור הפרצה בגדר לבין צומת שבילים הממוקמת במרחק של 680 מ' מהגדר, והשנייה בין מטעי עצים** סמוך לאותה צומת שבילים ; סיגריה עם בדל כתום וכיתוב "O", בדל סיגריה מרלבורו גולד, שני בדלי סיגריות בצבע לבן אחד מהם תוצרת ווינסטון, חפיסת סיגריות ריקה "LM" ; פיסת קרטון ; מקל עץ על קרקע שדה.

13. כרים אסעד:

העד קיבל לידיו דיסק און קי עם סרטוני מצלמות אבטחה. בסרטון מצלמה 16 מתאריך 22.6.15 שעה 2:00 ראה דמות אדם, עם קפוצ'ון על ראשו, "אשר הניף את ידיו וגירש את הכבשים מהמקום". בסרטון מצלמה 15 מיום 22.6.15 שעה 1:57 ראה שתי דמויות מחוץ לדיר, אחת נשארה בחוץ והשניה נכנסה לתוך הדיר. בהמשך גם השניה נכנסה לדיר. לאחר 4 דקות אחד משני הנכנסים יצא, ו-3 דקות אחריו יצאו כבשים מהדיר, כשאדם מגרש אותם החוצה עד 2:13. בסרטון מצלמה 12 מיום 22.6.15 שעה 2:08 המכוונת לחצר, שני אנשים, שאחד מהם תפס מקל, גירשו את הכבשים מחוץ לחצר עד שנעלמו מהשטח המכוסה במצלמה. מדובר בעשרות כבשים שחור לבן, איכות הצילום לא מאפשרת זיהוי פנים.

14. סלמאן ג'האלין:

העד העיד בישיבת יום 7.5.17, הוכרז כ"עד עוין" והודעותיו מיום 4.8.15 (ת/46), 9.8.15 (ת/47), 13.8.15 (ת/48), 17.8.15 14:25 (ת/49), 17.8.15 16:39 (ת/50), 23.8.15 (ת/51) הוגשו בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות. עוד הוגשה הודאתו בכתב אישום מתוקן בת"פ 50677-08-15, שהנו דומה לזה שהוגש כנגד הנאשם (ת/45). "עדי

10א" אישרו תנאי הקבילות של ההודעות במשטרה (פרוטוקול מיום 5.9.17).

החקירה במשטרה:

א. בהודעותיו הראשונות במשטרה ת/46, ת/47 ות/48 הכחיש באופן גורף כל מעורבות בפרשה, טען כי הוא רועה צאן בעזריה, ביום 21.6.15 היה רמדאן, ולאורך כל חודש הרמדאן היה בבית בעזריה. עוד טען כי לא היה בארבל, אין לו פלאפון, למעט נוקיה שבור שמספרו 0524023241 אותו זרק כשנה קודם לכן (ת/48 ש' 13), ואינו מכיר את איש מהחשודים בפרשה למעט חאלד אבו גאליה.

ב. בהודעותיו ת/49, ת/50 ות/51, כמו גם בהודאתו במשפטו במסגרת ת/45, חשף העד סלמאן את שאירע. בהודעתו ת/49 הסביר ביחס לקשירת הקשר ופעולות ההכנה: "התקשר אלי אברהים כעאבנה מהצפון ואמר לי יש לנו כבשים בצפון ובוא כדי לקחת אותם...אני נסעתי לאברהים בעלבון ומשמה בלילה הלכנו לכבשים והוצאנו אותם וחזרנו לירושלים...בתחילת הרמדאן". לדבריו, אברהים אמר לו: "יש לי כבשים בצפון וזה של ערבים ולא של יהודים והם טובים, אמר לי אני אסגור עם הבחורים שיבואו". לשאלת החוקר מי הבחורים אליהם התכוון, ציין העד את שמות המעורבים, ביניהם הנאשם: "פואד סראיעה מעיזירה, באגס כעאבנה מיריחו". סלמאן הסביר שאת אברהים הכיר כשנתיים קודם לכן, את באגס הכיר לראשונה במועד הגניבה, ואת הנאשם בעיזירה כחודשיים שלושה לפני כן.

ג. ביחס לגניבה סיפר: "אברהים התקשר לבחורים ואמר להם הנה סלמאן ממתין לכם בעיזירה תלכו אליו, ואז באו באגס כעאבנה ופואד סראיה, הם באו לכיכר וואדי אלנאר, זה היה בשעה 12:00 בצהריים, ומשמה המשכנו לירושלים ואז באו מוחמד לא יודע את שם משפחתו וחרבי והייתם, ומירושלים מוחמד הביא אותנו לעילבון ואחרי עילבון הלכנו למקום שממנו הבאנו את הכבשים וחרבי או הייתם התקשר למשאית והמשאית העמיסה אותם ונסעה לירושלים חזרה".

כשנשאל עם מי נסע לצפון השיב: "ברכב של מוחמד היינו אני ופואד ובאגס בלבד...הלכנו הבאנו את אברהים מעילבון". לדבריו, מוחמד אסף את סלמאן, באגס והנאשם מאטורי לארבל (ת/49 ש' 22, 27, 38; ת/50 ש' 145).

לדבריו, לפני מוחמד נסעו היתם וחרבי "כדי לראות שלא יהיה משטרה או משהו".

עוד מסר סלמאן כי לעילבון הגיעו בסביבות 17.00, המתינו בעילבון עד רדת החשיכה, ומשם אברהים הוא שכיוון אותם למושב ארבל (ת/49 ש' 64-65, ת/51 ש' 36-37). בשעה 21:00 לערך הגיעו לארבל וסלמאן, אברהים, באגס והנאשם התחבאו בין העצים עד חצות (ת/50 ש' 53). בחצות הלכו 5 דקות והגיעו לסככה בהדרכת אברהים (ת/50 ש' 63, 65).

העד הסביר כי "יש שמה גדר מברזל ופתחנו אותו הוא היה קשור בכבלים...את הכבשים...פתחנו את הגדרות והוצאנו אותם, משכנו את הדלת וזו נפתחה לבד ואז הלכנו מאחוריהם והזזנו אותם בידיים ובקולות" (ת/50 ש' 67-72).

לתוך דיר הכבשים נכנסו סלמאן אברהים ובאגס, כשהנאשם "היה מחוץ לגדר...סתם חיכה לנו" (ת/49 ש' 72-67).

66-75). סלמאן מסר כי גנבו מעל 30 כבשים, אך אינו יודע בדיוק כמה (ש' 79 לת/49). לדבריו, "הרחקנו אותם קצת ובאה המשאית והעמסנו אותם". כשנשאל לאיזה מרחק לקחו את הכבשים טען 100-150 מ', והוסיף כי למשאית המתנינו קרוב לשעתיים עם הכבשים. כשנחקר ביחס למעשי הנאשם השיב שהנאשם הצטרף אליהם לאחר שהוציאו את הכבשים מהדיר, וכשנשאל איך לקחו את הכבשים השיב: "עם חתיכת צינור שפואד החזיק בו ואני בידיים שלי" (ת/49 ש' 93). אחרי שהגיעה המשאית העמיסו את הכבשים ונסעו.

ד. ביחס לדרך חזרה לעזריה, סיפר כי במשאית היו (ת/49 ש' 98-99, 102-113): "אני פואד והנהג...3 אנשים". בת/49 ש' 120-124, כשנשאל על אוסאמה, מסר כי "הוא היה עם נהג המשאית...שבאו נהג המשאית מירושלים ביחס עם אוסאמה, ופה בצפון אוסאמה עלה עם הייתם וחרבי וחזר לירושלים". בת/51 ש' 49-69 הסביר כי את אוסאמה ראה "ברכב עם היתם ליד המשאית בצפון", כשנשאל איפה אוסאמה ישב, השיב: "ליד הנהג של המשאית" ואחר כך אוסאמה עבר לרכב הפיג'ו עם היתם וחרבי, כך שבמשאית נותרו הנהג, סלמאן והנאשם. לדברי העד, אברהים הייתם וחרבי נסעו יחד ובאגס ירד בעלבון ונותר עם אברהים.

ה. ביחס למכירה: העד הסביר כי הגיע לעיזריה בשעה 09:00 ביום המחרת, התקשר לחאלד אבו גאליה וחאלד התקשר לסוחר מאהר שייך אברהים. מאהר בא עם עוד בחור וקנה את הכבשים ב-800 שקל לאחד. לדבריו, המכירה היתה כיומיים לאחר הגניבה ובזמן המכירה נכח בין השאר הנאשם: "אני וחאלד ופואד סריעה". אח"כ חולקה התמורה בין המעורבים (ת/49 ש' 135-158).

ו. ביחס לזיהוי הנאשם כ"פואד סראיעה מעיזריה", ניתן לעיין בת/49 ש' 19 ובת/51 ש' 67. ביחס לתיאור הנאשם, ציין העד תיאור מותאם: "בחור כהה, רזה, גובה שלו כ-1.50, שיער שחור קצר, מחמאדין, מעיזריה". עוד הוסיף כי הקשר ביניהם הנו "קשר שטחי" (ת/50 ש' 115-120). חלקו של הנאשם מתואר בת/49 ש' 19, 22, 27, 38, 46, 68-71, 81, 90-95, 99, 109, 140-141, 154, 158. כמו כן בת/50 ש' 53, 100, 145. ביחס לנאשם והקשר שלו להעמסה ולנסיעה במשאית חזרה ניתן לעיין גם בת/51 ש' 66-67.

ז. סלמאן נשאל אם יהא מוכן לעימות, לומר את הדברים לשותפיו אברהים באגס והנאשם, והשיב: "לא כִּי זה עושה בעיות, אני הודיתי על עצמי" (ת/49 ש' 180-181).

דילמה זו, בין רצונו להודות, לבין הרצון לשמור על הקוד העברייני של אי הפללת שותפים, ליווה גם את עדותו של העד בבית המשפט.

עדותו בבית המשפט:

א. בעדותו, הוכרז העד כעד עוין, ולא בכדי. מעבר לעובדה שסירב להישבע בקוראן (עמ' 40 ש' 14, 16), כבר בתחילת עדותו התריס כי אינו מכיר את הנאשם (פרו' 7.5.17 עמ' 12 ש' 12) וטען טענה חסרת כל הגיון לפיה את הגניבה ביצע לגמרי לבדו (עמ' 13 ש' 26, עמ' 16 ש' 24), תוך נסיעה "עם כל רכב נוסע" ליעד (עמ' 14 ש' 1), הוצאת הכבשים מהדיר לבד תוך חיתוך הגדר "עם קטר" (עמ' 24 ש' 18-25), וכשנשאל אם תפס עם עשרות כבשים טרמפ לעזריה רק חיך ואמר שלא זוכר איך חזר (עמ' 16 ש' 25-33, עמ' 17 ש' 6-8, עמ' 25). בהמשך טען כי אינו זוכר מה קרה וגם כשהתובע והסנגור ניסו לרענן זכרונו טען: "זה לא יעזור. לא זוכר שום דבר" (עמ' 12-13, עמ' 20 ש' 4, עמ' 22 ש' 23, עמ' 26 ש' 17, 27).

ב. כפי שטען במשטרה כך גם בבית המשפט, טען העד: "הודיתי לבד". בהמשך הוסיף כי אינו מכיר איש מהאנשים שאת שמם ציין בהודעותיו (עמ' 16 ש' 16-4, 24, עמ' 19 ש' 24, עמ' 20 ש' 4-27).

ג. בהמשך החקירה הנגדית, בה הוזכר לו כי האחרים הודו והובאו בפניו גרסאותיהם, כבר הסכים שלא ביצע את הגניבה לבדו אלא "בקבוצה" (עמ' 31 ש' 25 לפרו') וכי הכבשים עלו למשאית והגיעו לעזריה לשם מכירתם, ובפועל נמכרו לאדם בשם מאהר אבו אל עסל ולקצב בשם עומר מנסרה (עמ' 32 ש' 23-26, עמ' 33 ש' 1-2, 8, 23-28, עמ' 45 ש' 31). עוד אישר ש "מוחמד, אברהים והיתם וחרבי ו...אוסמה...כולם היו" (עמ' 41 ש' 18-19), ו"כולם נשפטו על אותו תיק" (עמ' 41 ש' 10). מלבד המשאית היו מעורבים שני כלי רכב - פרייבט ורכב של 7 מושבים - פיג'ו וסיטרואן (עמ' 41 ש' 24, עמ' 43 ש' 28-29). הרכב הלבן עזב, ונותרה משאית עם כבשים ועוד רכב (עמ' 44 ש' 16-19). לאחר המכירה חילק את הכסף בין המעורבים (עמ' 46 ש' 7, 5).

ד. העד אישר שהיה במושב ארבל עם טלפון אך טען כי אינו זוכר את מספר הטלפון שהיה לו אז וכשנשאל אם היה זה 0523032478, השיב: "אולי שלי לא זוכר" (עמ' 37 ש' 1-16).

ה. הנה כי כן, העד החל עדותו בכך שהשמיט את חלקם של כלל המעורבים האחרים והודה רק בחלקו שלו. במהלך חקירה נגדית מאומצת, שינה טעמו ושלל באופן מאד מגמתי ובולט רק ואך ורק את חלקו של הנאשם באירוע כולו: "הוא לא היה איתנו", לרבות בעת הגניבה ובעת המכירה (עמ' 34 ש' 8-18, בעמ' 32 ש' 1-3 טען בפניו הסנגור כי חרבי מסר שאוסמה הוא שנסע במשאית חזרה ולא הנאשם והעד מאשר, עמ' 45 ש' 14, עמ' 46 ש' 12-15, עמ' 49 ש' 32 עד עמ' 50 ש' 1, עמ' 51 ש' 1-3). בשלב מסוים, שוב חזר לאמרה כי היה לבדו או שאינו זוכר את שמות כל המעורבים האחרים (עמ' 50 ש' 10, 30).

העד הותיר רושם מגמתי של מי שביקש לסייע בידי הנאשם, במקום לומר אמת. ניתן לראות כי העד אישר בעדותו את אמיתות עיקר עובדות כתב האישום, למעט חלקו של הנאשם באירוע. מבין כלל הנאשמים בפרשה, רק את מעורבות הנאשם שלל העד.

הטענה בדבר עלילת שווא:

העד סלמאן טען בעדותו בבית המשפט כי תפר תיק לנאשם משום שהתחיל עם בחורה בה התעניין. למשמע עדות העד בעניין זה, הגעתי למסקנה שאין כל סבירות בנטען:

א. לדברי סלמאן, את הנאשם הכיר "רק כשהיה קטן" אך "אין שום קשר ביננו" (עמ' 12 ש' 14, עמ' 16 ש' 9-10, 12, עמ' 26 ש' 22-25). "אף פעם לא דיבר עם הנאשם, אפילו לא מה נשמע", "רק בטלפון דיברתי איתו על הבחורה, זה היה לפני 4 שנים, דיברתי איתו שתי מילים וזהו" (עמ' 38 ש' 13-19, עמ' 39 ש' 6-11). ביחס למספר של "פואד" אמר: "ש. ידעת את מספר הטלפון שלו. ת. לפני 4 שנים היה לי, והוא החליף את זה" (עמ' 50 ש' 20-23).

ב. כשנשאל כמה פעמים ראה את הנאשם כשהנאשם גדל, השיב: "כשהוא גדול לא ראיתי אותו, רק פעם אחת דיברתי איתו בטלפון...על הבחורה. ש. וזה היה לפני 4 שנים. ת. בדיוק". כלומר, סלמאן ציין כי הבעיה הקשורה בבחורה, היתה כארבע שנים לפני עדותו מיום 7.5.17 (פרו' עמ' 21 ש' 5-21, עמ' 26 ש' 26-31).

ג. לשאלות הסנגור, סיפר שהוא יוצא עם בחורה בשם מייסון. העד אישר לסנגור כי **הנאשם התחיל עם הבחורה ולכן "היה בעיה בינינו על הסיפור הזה"**. לאחר חקירה נגדית מאומצת, אימץ את התזה שהעלה בפניו הסנגור וטען: **"רק בגלל הבחורה אני דיברתי. זהו"** (עמ' 52 ש' 14-16, עמ' 61 ש' 14-16, עמ' 62 ש' 1-7).

ד. בחקירה חוזרת (עמ' 59-61) הסביר כי אף שהיתה בחורה בשם מייסון, שבגללה כעס על הנאשם הרי ש"אין סכסוך" בינו לבין הנאשם. לדבריו: **"אתם מחשיבים את זה לסכסוך, אני לא מחשיב את זה לסכסוך"**, בשל המקרה ניהל 4 שנים לפני עדותו (בחישוב פשוט בשנת 2013), שיחה בת שתי מילים עם הנאשם, ולאחריה הנאשם הפסיק להתעסק עם הבחורה, ומאז העד **אינו כועס עוד על הנאשם שכן "אח"כ הכל נעלם"**.

ה. מובן שאין כל הגיון בטענה כי הפליל את הנאשם לשווא רק בשל אירוע נקודתי (בו התחיל הנאשם עם בחורה בה חפץ סלמאן והניח לה מיד לאחר שסלמאן ביקש זאת), אירוע שאירע שנתיים לפני הגניבה, אותו סלמאן לא מחשיב כסכסוך, ניהל עם הנאשם שיחה יחידה בגינו ומאז אינו כועס כלל על הנאשם שכן לדבריו **"הכל נעלם"**.

ו. כשעומת עם חוסר הסבירות שב"תפירת תיק" בשל מקרה עם בחורה שאירע שנתיים לפני הגניבה, ונשאל אם "שמר בבטן שנתיים", השיב: "כן, ככה זה נשאר בלב שלי ואיך שהיתה לי נפילה הזכרתי את השם שלו. ש. הזכרת את השם שלו כדי לתפור לו תיק. ת. כן בדיוק" (עמ' 61-61).

ההתרשמות הברורה הנה כי אין ממש בטענתו הכבושה של העד ביחס לשמירת טינה ותפירת תיק. מעבר לאופן העדתו בבית המשפט, ממנו עולים אותות שקר ומגמה להוציא את הנאשם מן הבוץ אליו נקלע, גם אופן העדת העד במשטרה אודות הנאשם אינו נושא אופי של הפללת שווא מגמתית:

א. ניתן לצפות מאדם המעוניין להפליל אחר, כי ישימו במרכז הפעילות, אך העד לא עשה כן. הוא מתאר את הנאשם כדמות שלא נכנסה לדיר אלא עמדה מחוץ לגדר (ת/49 ש' 69), הוא מתאר את הנאשם כמי שנקרא להשתתף באירוע ואילו את אברהים כמי שיזם, הוא מתאר את הנאשם כמי שנטל חלק במכירה, אך לא חלק פעיל אלא נלווה. ממחקרי התקשורת עולה כי הנאשם היה בקשר רציף עם סלמאן בחודשים שקדמו לגניבה, אך סלמאן טען כי כלל לא שוחח עמו.

ב. ההפללה הנטענת אינה מתיישבת עם הניסיון להרחיק את הנאשם מן האירוע ומכל קשר עם סלמאן, הן במשטרה והן בבית המשפט.

הטענה כי תפר תיק לנאשם בגין האירוע עם הבחורה, עומדת בסתירה לגרסה אחרת שמסר סלמאן בבית המשפט ביחס לנאשם, ממנה משתמע כי לא דיבר על הנאשם במשטרה אלא על סתם "פואד":

א. בפרוטוקול עדותו עמ' 50 ש' 17-30 טען לגבי הודעותיו במשטרה: **"אני אמרתי שם פואד. יש מיליון פואד. ש. סתם פואד. ת. כן"** (פרוטוקול עדותו עמ' 22 ש' 25-28). **"לא אמרתי שפואד היה במקום. אמרתי את השם של פואד אך לא אמרתי איזה פואד ויש מיליון פואד. אמרתי פואד ולא את שם המשפחה שלו"**.

ב. בפרוטוקול עדותו עמ' 52 ש' 8-13 חזר על הדברים: **"ש. בש' 68-71 שואלים אותך איפה פואד, אמרת שמחוץ לגדר. ת. יש מיליון פואד מחוץ לגדר. ש. דיברתי על הגניבה. ת. יש מאה פואד. ש. האם חוץ משלושתכם - אתה באג'ס ואברהים - היה עוד מישהו בתוך הדיר. ת. לא"**.

ג. יצוין בנוגע לנטען אודות אי אמירת זהות הנאשם במשטרה, הטענה אינה נכונה שכן העד זיהה את הנאשם במשטרה בשמו הפרטי, בשם משפחתו המלא, במקום מגוריו ובתיאור חיצוני מדויק שלו (ת/49 ש' 19,

22, 46, ת/51 ש' 67, ת/50 ש' 115-120).

ד. הנאשם מסר כי במשפחתו ובכפר עזריה אין עוד מישהו ששמו פואד סראיעה (ת/26 ש' 73-74).

מעבר לאמור, אם העד סלמאן שמר בליבו טינה שנתיים, עד כי לבסוף הכניס את הנאשם לתוך ארוע פלילי שלם, מדוע קם לסייע בידו עתה? מדוע אינו חוזר על הגרסה שתפגע בנאשם כפי שבחר לעשות מבראשית? מה נשתנה מאז? לא נטען כי היה פיוס בדרך. לא ניתן לטעון כי הזמן שחלף ריפא את הפגיעה, שכן העד סלמאן הפליל את הנאשם, באמרות החוץ שמסר בשנת 2015, אף שחלפו שנתיים מאותה פגיעה, והוסיף והפליל את הנאשם בהודאתו בבית המשפט במשפטו שלו ת/45. העד טען בבית המשפט כי "הכל נעלם" לפני 4 שנים, ובכך למעשה טען להעדר מניע. לבד מעיונות ורצון לסייע בידי הנאשם, אין כל נימוק סביר לשינוי גרסת העד בבית המשפט רק בהגיעו למתן עדות במסגרת משפטו של הנאשם דווקא.

כפי שצוין, כמו במשטרה, גם בת/45, הודה סלמאן במשפטו שלו בכל המיוחס לנאשם בכתב האישום, מבלי להחריגו ומבלי לסייג הודאתו בדרך כלשהי ומבלי לטעון כי הפליל את הנאשם לשווא.

העד שלל לחץ מצד החוקרים או קבלת הטבה:

במהלך החקירה הנגדית סיפר כי מה שהיה לו לומר אמר במשטרה ואין לו מה להוסיף. כאשר כיום אינו זוכר דבר, "אני לא משקר...שכחתי". כשנשאל ע"י הסנגור אם מישהו מאיים עליו, או שהמדינה הבטיחה לו הטבה, השיב בשלילה (עמ' 28-29, עמ' 52 ש' 2-3). כשהסנגור שאל: "אז מי לחץ עליך לדבר", השיב: "אתה הסתכלת בתיק?" (ע' 30 ש' 1-2).

מדבריו אלו של העד עולה כי החליט להודות ולחשוף את שאירע אך ורק משום שהבין כי קיים חומר חקירה המשקף את שאירע בפועל ואין עוד טעם בהסתרה.

מסקנה זו עולה בבירור מהמשך חקירת העד: "אבו אל עסל וחאלד הם אלו שסיפרו...התיק אצלך, תקרא אותו" (עמ' 36 ש' 13-8, 23-24). "לא היה צריך שאדבר, הכל היה מוכן אצל המשטרה. הכל מאה אחוז עם הקלטות...מאהר, חאלד והקצב כולם פתחו אז למה אני אחכה?...כשיצאתי לחקירה ראיתי שכולם ממתינים לי בחקירה, הכניסו את אבו אלעסל והוא גם פתח הכל....היה להם גם הקלטות והכל היה סגור" (עמ' 48 ש' 18, 22, 26).

עדויות של סלמאן ג'האלין וסעיף 10א לפקודת הראיות:

א. העד סלמאן ג'האלין, בהודעותיו במשטרה ת/49, ת/50 ות/51, מסר את תוכן כתב האישום. במשפטו הודה בכתב אישום מתוקן, הכולל את אמרותיו ביחס לנאשם (ת/45). בשל הסתירה בין גרסתו במשטרה לבין זו שנמסרה בבית המשפט הוכרז כעד עוין והודעותיו במשטרה נתקבלו בהתאם לסעיף 10א(3) לפקודת הראיות. מתן האמרות במשטרה הוכח במשפט במסגרת עדויות החוקרים (פרוטוקול 5.9.17).

ב. לאחר שמיעה, שקילה ועיון, **הנני מעדיפה את אמרות החוץ של העד ת/49, ת/50, ת/51 ות/45, על פני עדותו ההפכפכה בבית המשפט.** התרשמותי נובעת מנסיבות המקרה, מנסיבות מתן האמרות, ממארג

הראיות הכולל שהובא במשפט, מהתנהגות העד במשפט ומאותו האמת שנתגלו במהלך המשפט.

ג. כפי שהוסבר המניע שמסר העד להפללת שווא, אותו ויכוח בשל בחורה, עלה לשאלות הסנגור, אינו מתיישב עם תוכן אמרות החוץ שמסר העד ואף לא עם תוכן עדותו בבית המשפט, כפי שהוסבר לעיל.

ד. הודעות העד במשטרה ת/49-51 נמסרו זמן קצר לאחר האירוע ובמסגרתם תואר האירוע באופן מפורט, עקבי וברור. האמת הפנימית ניבטת מן ההודעות, ובהמשך אף הודה העד סלמאן בכתב אישום מתוקן גם בבית המשפט במשפטו הוא, כאשר כתב אישום שם כולל גם את חלקו של הנאשם בפרשה.

ה. בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף 10 א, אלא אם יש בחומר הראיות "דבר לחיזוקה".

ו. בהתאם לסעיף 54א(א) לפקודת הראיות, בית המשפט לא ירשיע נאשם על סמך עדותו היחידה של שותפו לעבירה, אלא אם מצא בחומר הראיות דבר לחיזוקה. העד סלמאן והנאשם הנם שותפים לדבר עבירה לכן עדותו של סלמאן טעונה תוספת ראיתית מסוג חיזוק.

ז. אציין כי ה"דבר לחיזוק" הנו בגדר תוספת ראיתית מאמתת או מחזקת, ואין היא בבחינת ראיה המסבכת את הנאשם בעבירה מושא האישום כנדרש בתוספת ראיתית מסוג "סיוע". דבר לחיזוק אינו צריך להתייחס לכל עבירה בנפרד, ולכל אחד מחלקיו של האירוע דנן בנפרד. העבירות נשוא כתב האישום מהוות מסכת אחת, פרשה עובדתית אחת, כך שדי בחיזוק ביחס לחוליה אחת משרשרת המעשים המיוחסים לנאשם כדי למלא אחר הדרישה הראיתית.

ח. העד סלמאן ג'האלין הודה, סיים משפטו ומרצה מאסר בפועל בשל פרשה זו.

ט. אמרות החוץ המפלילות ת/49, ת/50, ת/51 ות/45 בעלות הגיון פנימי והן מוצאות חיזוק במארג הראיות הכולל שהונח בפני בית המשפט. הן מוצאות חיזוק בהודאות שאר המעורבים בפרשה, איש איש במסגרת משפטו, באמרות החוץ של העד חאלד אבו גאליה, ובשקרי הנאשם עצמו שגרסתו נסתרת באופן ברור לא רק בגרסאות מעורבים אחרים בפרשה אלא גם באמצעות מחקרי התקשורת (כפי שיובהר בהמשך הכרעת הדין).

15. מזכר מיום 18.8.15 (ת/35):

בסיום חקירתו של סלמאן ג'האלין יצא עמו החוקר פראג באסל לחצר תחנת המשטרה, משום שביקש לעשן סיגריה. בזמן ההליכה, הצביע סלמאן על רכבו של מוחמד עלקם שחנה במקום ואמר: "הנה זה הרכב של מוחמד שבאנו איתו", הצביע על מדבקת הנכה, התקרב לרכב ואמר: "בוודאות זה הרכב של מוחמד שנסענו בו". בשל פעולה אקראית זו נחקר סלמאן במסגרת ת/50 ומסר שהרכב שראה ברחבת התחנה, הנו הרכב של מוחמד בו נסע לצפון במועד הגניבה.

16. חאלד אבו גאליה:

העד מסר עדות בבית המשפט בישיבת יום 4.7.17. העד הוכרז כעד עוין והודעותיו במשטרה מיום 5.8.15 (ת/52), 9.8.15 (ת/53), 19.8.15 (ת/54) הוגשו בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות.

בהתאם למארג הראיות, העד חאלד נכח בעת מכירת הכבשים למאהר ולעומר סמוך לעיזריה, ולא היה חלק מגניבת הכבשים בארבל.

אמרות החוץ של חאלד התאפיינו בכך שתחילה הרחיק עצמו מן האירוע ואף טען כי למעט סלמאן איש מהמעורבים לא ביצע עבירה פלילית שכן הוא והקונים שהביא, לא ידעו שהכבשות גנובות. בהמשך העמיד דברים על מכונם. חאלד לא הועמד לדין, ובעדותו בבית המשפט מאשר את הודעותיו המפלילות במשטרה, בחרגי אחד: מעורבות הנאשם. למשמע עדותו, התרשמתי כי עדות העד בבית המשפט הנה מגמתית והנני מעדיפה אמרות החוץ המפלילות שמסר על פני עדותו בבית המשפט ביחס לנאשם.

בהודעותיו במשטרה, סיפר חאלד כי באמצע הרמדאן אמר לו סלמאן שמביא "**55 ראש...כבשים**" מהצפון ומכר ביריחו (ת/52 ש' 59-71, ת/53 ש' 15-32). סלמאן אמר לו שלקח את הכבשים במשאית (ת/53 ש' 45-48). סלמאן אמר לחאלד כי הכבשות אינן גנובות וביקש קונה, לכן חאלד הביא את מאהר אבו אלעסל ונכח בעת המכירה (ת/54 ש' 7-17).

ביחס לנאשם טען תחילה כי בעת המכירה לא ראה אותו (ת/54 ש' 17, 19, 26). יצוין כי גם בקשר לקונים טען תחילה שלא ידעו כי הכבשות גנובות. משמע, לא חפץ להפליל איש בתחילה (העד הציג לכך נימוק, אותו אפרט בהמשך).

בהמשך הודעתו המפלילה (ת/54 ש' 78-111) חשף את כל הידוע לו אודות אשר אירע ביום 22.6.15 (יום לאחר הגניבה):

"באותו יום בשעה 8 בבוקר לערך התקשר אלי סלמאן ג'האלין שאני קורא לו סלומה ופואד וזה היה בשבוע הראשון של הרמדאן ואני לא זוכר תאריך מדויק ואמר לי להביא אתי קולה וביסקויט וסיגריות ולבוא אליו לחורשה בין אזעיים ועיזריה איפה שכל הרועים נמצאים. באתי אליהם לשם ומצאתי את פואד סראיעה וסלמאן והכבשים ונתתי להם את הציוד ושאלתי אותם מה אלה הכוונה שלי לכבשים והם אמרו לי שהביאו אותם כבשים מישראל והם אמרו לי שהם גנבו את הכבשים מישראל מהצפון אבל אני לא מכיר אזורים, אז סלמאן ביקש ממני לצלצל למאהר אבו אלעסל...מאהר בא לבדו...ראה את הכבשים ביחד עם סלמאן ופואד וחזרו וסגרו את העניין ומאהר נסע וחזר באותו יום...ביחד עם עומר לא מכיר עליו פרטים נוספים אבל ראיתי גם אותו כאן אצלכם בחקירות וסלמאן נתן לי 400 ₪ ואמר לי זה בשביל הילדים שלי בגלל הרמדאן...ש. כיצד העמיסו את הכבשים בעת המכירה? ת. מאהר ועומר באו עם משאית... ש. מי העמיס את הכבשים? ת. כולם מאהר ועומר ונהג המשאית וסלמאן ופואד עזרו להם...ושמעתי את מאהר שאמר לנהג המשאית שהכבשים לא גנובים...הכבשים בצבע לבן שמתי לב שמדובר בכבשות וכאשר העלו אותם למשאית מאהר וזה שקנה אותם ריססו אותם בצבע אדום".

חאלד נשאל מדוע לא סיפר דברים אלו קודם לכן והשיב (ת/54 ש' 102-104):

"כי סלמאן אמר לי שאני לא קשור ושאני לא הלכתי אתו ולא גנבתי אתו ואין לי קשר

ובגלל זה החלטתי לא לספר את האמת בשביל לא לגרום לקטטות בין המשפחות בחוץ".

במשטרה מסר כי מספר הפלאפון שלו 052-8875526 (ת/ש' 52/16).

לדבריו, הטלפון של סלמאן 052-9554220, יש לו טלפון עם שני כרטיסי סים, את המספר השני אינו יודע (ת/ש' 52/57, 83, 87, ת/ש' 54/39) וסלמאן "כל הזמן משנה מספרים" (ת/ש' 54/45, 48).

החוקר רס"מ רחוב סעד ביקש שישג לו את המספר השני של סלמאן והדברים שנרשמו בהערת החוקר משקפים קשר בין הנאשם לבין סלמאן, באופן העומד בסתירה לגרסת הנאשם:

"הנ"ל מתקשר שלטענתו לבחור בשם פואד סראיעה מעיזריה וביקש ממנו את הטלפון, חזר עוד פעם והתקשר אליו והוא מסר לו 052-30324, הנ"ל הפסיק את השיחה ולא רצה לתת לו את שאר המספר התחיל לשאול אותו איפה אתה איפה אתה".

חאלד (ת/ש' 52/100-89, ת/ש' 54/111-109) מסר את מספר הטלפון של הנאשם: 054-9400631, וציין כי מדובר ב"פואד סראיעה מעיזריה" שהנו שכן שלו. חאלד זיהה את הנאשם בתמונה שהוצגה בפניו.

חאלד הוסיף כי **סלמאן והנאשם הנם "חברים"** (ת/ש' 52/102-101). נתון זה מתיישב עם מערך שיחות הטלפון בין השניים במחקרי התקשורת ומפריך את המניע, הבלתי הגיוני ממילא, שהציג סלמאן להפללת הנאשם.

בעדותו בבית המשפט מיום 4.7.17 העד הבין שאנו במשפטו של הנאשם (עמ' 87 ש' 14-15).

בעמ' 84 לפרוטוקול עדותו, טען העד תחילה, כי **בעת המכירה: "את סלמאן ראיתי לבד עם הכבשים"**. לדבריו, אף אחד לא היה איתו (מצד המוכרים).

עוד טען כי מי שהעמיס על המשאית את הכבשים לאחר המכירה, היו סלמאן, מאהר ועומר, ובניגוד להודעתו במשטרה לא הזכיר את הנאשם בהקשר זה.

לאחר שב"כ המאשימה רענן זכרוננו של העד מהודעתו במשטרה, שינה העד גרסתו וטען לנוכחות תמימה של הנאשם במקום (עמ' 85-86): "כשהלכתי לפגוש את סלמאן פואד היה עם הכבשים שלו ולא עם הכבשים הגנובים. הכבשים הגנובים היו עם סלמאן. ש. ומה פואד עשה ת. פואד (מצביע על הנאשם) היה עם הכבשים שלו שנמצאים עכשיו אצלם בבית".

חאלד נשאל מדוע לא ציין קודם לכן שהנאשם נכח במקום, והשיב:

"ת. כי לא זכרתי.

ש. עכשיו כשנזכרת שפואד היה במקום, מה פואד עשה שם.

ת. היה עם הכבשים שלו....

ש. ואם סיפרת במשטרה שפואד והכבשים הגנובות היה מגע.

ת. הוא היה שם, אבל הכבשים היו בצד ופואד והכבשים שלו

היו בצד אחר".

כשעומת עם העובדה שגרסתו החדשה אינה מתיישבת עם הגרסה במשטרה, משום שבמשטרה טען כי הנאשם לא רק שהיה במקום, אלא גם סייע בהעמסת הכבשים למשאית, השיב חאלד: "**לא זוכר**" (עמ' 86 ש' 24-28). גם כשהופנה לגרסתו במשטרה בה טען כי הן סלמאן והן הנאשם התקשרו להזמין לחורשה, טען: "**לא זוכר**" (עמ' 87 ש' 20-22). לשאלת הסנגור השיב כי "רק סלמאן סיפר לי שאנחנו גנבנו כבשים מהצפון" (עמ' 94 ש' 13).

העד הצהיר, כמי ששינן גרסה טרם בואו לבית המשפט: "רק על סלמאן אני יודע לא משהו אחר" (עמ' 87 ש' 26), "הוא לא היה בעסקה פואד איתנו לא היה" (עמ' 93 ש' 25, עמ' 96 ש' 5-6, עמ' 101 ש' 16-17), טען כי חלפו שנתיים מאז ויש לו בעיות בבית ובעיות זכרון (עמ' 87 ש' 30 ועמ' 88 ש' 1-2, בניגוד לעמ' 87 ש' 16-17).

כשנשאל "הזכרון שלך לגבי סלמאן טוב מאד, סיפרת כמו במשטרה גם בבימ"ש היום, רק שבמשטרה היה בסיפור שלך גם הנאשם פואד", השיב: "**אין לי מה להגיד**" (עמ' 88 ש' 17-19).

בחקירה הנגדית טען כי לא סיפר לחוקר שהנאשם היה מעורב במכירה (עמ' 95 ש' 3-4), אף שקודם לכן (עמ' 95 ש' 2) מסר כי "מה שסיפרתי הוא כתב".

הסנגור טען בפני חאלד כי סלמאן מפליל את הנאשם בשל ויכוח על "חברה משותפת נשואה", חאלד בתגובה אמר "בטח" וצחק. תגובתו הברורה לאי סבירות הטענה, אומרת דרשני. כשהוסיף ונחקר בנושא, ביקש שלא להתייחס.

מניע להפללה: לשאלת הסנגור אם החוקרים ניסו להשפיע עליו לדבר על הנאשם, השיב חאלד: "מרוב חקירות, אמרתי שכן...הם דיברו עליו הרבה ושאלו אם הוא היה אז אמרתי שכן, הוא היה. ש. אבל אתה לא ראית אותו שם. ת. לא".

המניע הנטען למסירת דבר שקר במשטרה, דווקא ביחס לנאשם, אינו סביר, ממספר סיבות:

ראשית, לשאלות החוקרים יכול היה העד לאשר שהנאשם היה במקום, אך עם כבשים משלו, הרחק מן הכבשות הגנובות, בדיוק כפי שטען בעדותו הכבושה בבית המשפט, בחלוף שנים מן האירוע.

העד חאלד הוא שבחר, באופן מודע, למסור לשוטרים כי הנאשם קרא לו, נכח במכירה, היה מעורב בה וסייע בהעמסת הכבשות הגנובות.

שנית, העובדה שהעד חאלד בחר בהודעה ת/52 ש' 82-94, להתקשר דווקא אל הנאשם כדי לקבל ממנו את מספר

הטלפון של סלמאן ג'האלין, מחזקת את הקשר בין הנאשם לבין סלמאן, לו היה עד חאלד ביום המכירה.

בנוסף, מעיון בגוף הודעות העד חאלד במשטרה עולה כי הוא שהזכיר ראשון את הנאשם. בת/52, הודעתו הראשונה במשטרה, ניתן לקרוא ולראות כי נשאל על קשריו עם אנשים רבים, אך החוקרים לא שאלו אותו שום שאלה על הנאשם. את שמו של הנאשם העלה חאלד עצמו, לראשונה, ביוזמתו שלו, בעמ' 4 ש' 89 להודעה ת/52, עת התקשר אל הנאשם כדי לברר עמו מה מספר טלפון הגלקסי של סלמאן ג'האלין. בת/53 כלל לא נשאל על כך. בת/54 עמ' 2 ש' 16-26, נשאל, לראשונה, ביחס לחלקו של הנאשם במכירה, ושלל חלקו ללא מורא. שני עמודים לאחר מכן, בחר העד חאלד, מיוזמתו, לספר אמת, ולפרוש בפני חוקריו את מלוא אירוע המכירה, על המעורבים בו, לרבות הנאשם.

איש לא דחק אותו לטעון למעורבות הנאשם, ולמרות זאת בעמוד הרביעי סיפר העד, ביוזמתו, את אשר אירע, תוך מתן הסבר סביר מדוע לפני כן לא אמר זאת (ניתן לצפות בדיסק חקירות העד).

לאחר ששמעתי באופן ישיר ובלתי אמצעי את עדותו של חאלד בבית המשפט, במסגרתה חזר אחת לאחת על כל העובדות שתיאר במשטרה ביוזמתו שלו, כל זאת למעט חלקו של הנאשם בלבד, התרשמתי כי העד מסר עדות מגמתית, שתכליתה לסייע בידי הנאשם, שהנו שכנו וחברו.

כעולה ממחקרי התקשורת ת/56, קיימת תקשורת רציפה בין הנאשם לבין העד חאלד, באופן המצביע על קשר משמעותי רציף ביניהם, קשר המחזק התרשמותי מן העדות המגמתית שמסר העד בבית המשפט כדי לסייע בידי חברו הנאשם.

אני ערה לכך שהעד כן הפליל אחרים בעדותו, אולם העד חאלד נשאל והצהיר כי הוא מבין שזהו משפטו של הנאשם, הוא ידע שמשפטם של סלמאן והאחרים הסתיים, ולכן התמקד באי הפללת הנאשם על מנת לסייע בידו, בדיוק כפי שנהג סלמאן.

בראי האמור, ונוכח הראיות האחרות המהוות חיזוק לגרסתו המפלילה של העד, הנני מעדיפה גרסתו המפלילה של העד בהודעותיו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

17. חרבי זעטרי:

העד מסר עדות בבית המשפט ביום 3.5.17. העד הודה בכתב אישום מתוקן הכולל את חלקו של הנאשם באירוע הגניבה (ת/44, ת/44א). הוגשו הודעותיו במשטרה מיום 6.8.15 (ת/38), 9.8.15 (ת/39), 11.8.15 (ת/40), 12.8.15 (ת/41), 16.8.15 (ת/42), 19.8.15 (ת/43).

א. מעדות העד בבית המשפט ומהודעותיו במשטרה עולה כי למקום הגניבה נסעו ברכבו של מוחמד עלקם גם "תושבי שטחים", אך פרט לסלמאן ולאוסאמה אינו מכיר אותם. בדרך חזור, במשאית, נסעו הן מעורבים שישבו קדימה והן מעורבים שישבו בין הכבשות. נתונים אלו, מתיישבים עם עדותו של סלמאן בדבר אופן הגעת הנאשם למקום האירוע ואופן חזרתו מן המקום.

- ב. במשפטו, בת/44, הודה העד במעורבות הנאשם באירוע הגניבה על כל חלקיו.
- ג. **את עדותו בבית המשפט** פתח העד במילים: "ואם אין לי מה לומר? ... זכותי לא לומר כלום". לשאלות ב"כ המאשימה גם בשלב רענון הזכרון השיב כי אינו זוכר דבר. העד הביט שוב ושוב לעבר הנאשם. העד הוכרז כעד עוין והודעותיו במשטרה הוגשו לפי סעי' 10א לפקודת הראיות.
- ד. בחקירתו הראשית אישר כי אם מסר דברים מסוימים בחקירתו במשטרה, אז כנראה שזה היה (עמ' 16 ש' 19-20) וכשהודה בבית המשפט, אזי הודה במה שעשה (עמ' 17 ש' 4-5, 14-15, 26-29). עוד אישר כי **"מה שכתוב בכתב האישום זה הדבר הנכון"** (עמ' 18 ש' 15), ובכך אישר חלקו של הנאשם, המצוין בכתב האישום בו הודה העד.
- ה. בחקירה הנגדית טען כי הודה משום שעורך דינו סגר עסקה (עמ' 21 ש' 4), אך במקביל טען כי הודה משום שגנב כבשים (עמ' 22 ש' 23-30).
- ו. בחקירה נגדית טען כי "זו פעם ראשונה שאני רואה את הנאשם... אין לי מספר טלפון שלו" (עמ' 20 ש' 18, 20).
- ז. העד אישר בעדותו כי היתם אמר לו שברכב הלבן יש תושבי שטחים ולכן עליהם לנסוע לפני הרכב הלבן כדי לראות אם יש משטרה (עמ' 28 ש' 18-27). לדבריו, בעילבון לא זיהה אף תושב שטחים שהיה שם, לא מכיר אותם ולא התקשר אליהם מעולם (עמ' 35 ש' 16-29).
- ח. מצד אחד טען כי אינו זוכר אם ראה את אוסאמה וסלמאן במשאית בדרך חזרה (עמ' 25 ש' 11-13). מצד שני טען כי ראה את אוסאמה וסלמאן במשאית (עמ' 26 ש' 12-17). כשנשאל אם אוסאמה היה ברכבו של העד בעת הנסיעה חזרה, השיב: "לא זוכר" (עמ' 32 ש' 30-31). הסגור שם בפני העד: "אמרת שאוסמה היה במשאית, האם אוסמה חזר איתך ברכב שלך", העד השיב בהתאמה: "אם הוא היה במשאית, איך הוא יהיה איתי? ... לא" (עמ' 32 ש' 32 עד עמ' 33 ש' 1-3).
- ט. העד שלל אפשרות שמישהו אמר לו לומר את הדברים שמסר במשטרה (עמ' 32 ש' 9-25).
- בהודעותיו במשטרה** טען העד כי מספר הפלאפון שלו: 0528037099 (ת/38 ש' 35, ת/39 ש' 24-29, ת/41 ש' 87-91) והיה לו רכב מסוג פיג'ו 206 מ"ר 5519835 (ת/38 ש' 124-125).
- כשהחוקר הקיש בפלאפון של העד את המספר 052-3032478, יצא השם "סלמאן" (ת/38 ש' 85, ת/41 ש' 65). הטלפון של אוסאמה, לפי העד, הנו: 052-8846086 (ת/41 ש' 62-63).
- במשטרה הכחיש תחילה (הודעות ת/38, ת/39, ת/40) כל קשר לאירוע וטען כי אינו מכיר את המעורבים, לרבות הנאשם וסלמאן ג'האלין (ת/38 ש' 74-79).
- בהמשך חקירתו, בהודעותיו ת/41, ת/42, ת/43, התוודה כי התלווה להיתם עם רכב הפיג'ו כדי לגנוב כבשים. בדרך הלוח נסע עם היתם, שניהם לבדם, בפיג'ו, לעילבון. במקום בו היו "אנשים שחיכו ברכב סיטרואן לבנה השייכת לעלקם מחמד... הוא חיכה שם עם אנשים מהשטחים". העד נסע לפנייהם כדי לבדוק אם יש משטרה "כי יש תושבי שטחים ברכב הסיטרואן" (ת/41 ש' 10-3, 23, ת/42 ש' 43-46). לדבריו, מחמד עלקם הוריד את נוסעיו באזור טבריה וחזר הביתה.

העד סיפר כי בעת הגניבה, הוא והיתם המתונו בתחנת דלק, הוא עצמו ישן, וכשסיימו נסע העד כחצי שעה עד למקום בו חנתה המשאית. אותה עת המעורבים בגניבה ישבו במשאית "חצי ישבו עם הכבשים וחלק ישב מקדימה".

כשנשאל "האם ראית את אוסאמה יושב במשאית?" השיב: "אני לא ראיתי אותו, אבל הייתם דיבר איתו מהטלפון שלי והיה שואל אותו מתי מסיימים" (ת/41 ש' 52-53). במקום אחר טען כי סלמאן ואוסאמה ישבו במשאית מקדימה, כשאנשים אחרים ישבו עם הכבשים (ת/41 ש' 72-75). העד נשאל אם ראה את המשאית בשלב ההעמסה והשיב: "ראיתי אותה שהיתה נוסעת" וכן "שעקפנו אותם ראיתי את אוסמה ואת סלמאן, הנהג אני לא מכיר אותו" (ת/41 עמ' 3 ש' 52-55, 58, 66-75). היתם אמר שיש במשאית צאן גנוב (ת/42 ש' 88).

מתשובותיו של העד קיים קושי להגיע למסקנה מי נסע בנסיעה הלוח עם מוחמד עלקם ובנסיעה חזור במשאית, והאם אוסמה נסע עם העד בפגיו' לאחר הגניבה. ניכר כי בבית המשפט ניסה לסייע לנאשם ובמשטרה ביקש להרחיק עצמו מעבירה של הסעת שב"ח (אוסאמה).

העד חרבי כינה את המעורבים שנסעו עם מוחמד עלקם בהלוח בשם כולל "תושבי שטחים", אותם אינו מכיר, והעובדה שהם ברכב ידועה לו מהייתם, אשר ביקש מן העד לנסוע לפניהם ולבדוק אם יש משטרה. **נתון זה, בהסתמך על עדותו המפלילה של העד סלמאן ג'האלין, בה נתתי אמון, מוביל למסקנה כי הנאשם הנו אחד מ"תושבי השטחים" הללו.**

ביחס ליכולת לזהות את הנאשם, נטען כי אין לעד הכרות מוקדמת עם הנאשם, ועדותו נמסרה בחלוף זמן, העד לא הסיקו לארבל, לא היה אחד הנכנסים לדיר, אלא המתין עם היתם במרחק מה, וכשהגיע בסוף הגניבה, היה זה, לטענתו, לאחר ההעמסה, כשהמעורבים ישובים כבר במשאית בעת נסיעה. הודאת העד בבית המשפט בת/44א, מחזקת את עובדות כתב האישום כנגד הנאשם.

פרשת ההגנה:

18. הנאשם, פואד צראיעה:

הנאשם מסר עדות בישיבת יום 3.10.17. הוגשו הודעותיו מיום 5.10.16 (ת/23), 6.10.16 (ת/24), 8.10.16 (ת/25), 10.10.16 (ת/26), 3.2.15 (סימון כפול - ת/55 - בפרוטוקול מיום 5.9.17 עמ' 132).

א. הנאשם הודה כי בתקופה הרלוונטית לא היה לו היתר כניסה לישראל (ת/24 ש' 104-105, פרוטוקול עדותו עמ' 164 ש' 14-15).

ב. הנאשם העיד כי לא היה מעורב בגניבת הכבשים ולא היה בצפון הארץ מימיו. עוד טען כי ביום 21.6.15 היה בעזריה (עמ' 163-164, 176 לפרוטוקול עדותו, ת/23 ש' 82-84, 94-97, 104, ת/25 ש' 11-2). הנאשם טען שמקום מגוריו ומקום עבודתו בעזריה, אך לא הובא כל עד לתמיכה בגרסת האליבי שמסר.

ג. הנאשם לא מסר את מספר הטלפון שהיה לו בשנת 2015 (ת/23 עמ' 2, ת/26 ש' 33-34), והתחמק

ממתן תשובה החלטית בנדון, אך אישר כי נתפס כשב"ח בינואר או פברואר 2015 (פרוטוקול עדותו עמ' 163 ש' 13-15) ויכול להיות שמסר לשוטר שמספר הטלפון שלו אז היה 054-9400631 (פרוטוקול עדותו עמ' 165 ש' 13-18 וכן ת/26 ש' 36-37, 77, ומוצג כפול ת/55).

ד. מבדיקת מחקרי תקשורת, מתברר כי בדיוק בשעות הרלוונטיות לעבירות דנן, הפלאפון לא היה פעיל (ת/56, ת/57). השיחה האחרונה לפני ניתוק הפלאפון, ביום הגניבה, היתה עם חאלד אבו גאליה, באותו יום בוצעו שתי שיחות עם סלמאן, ויום לאחר העבירה בוצעה שיחה נוספת עם סלמאן, אפרט בהמשך.

ה. בעדותו בבית המשפט נשאל על המכירה אך לא הזכיר נוכחותו (עמ' 176 ש' 19-20). ביחס למכירת הכבשות הגנובות, התפתחה חקירתו במשטרה (ת/26) באופן הבא:

"ש. אני אומר לך שבחקירתו של חאלד אומר שאתה ביחד עם סלמאן הבאתם את הכבשים מישראל מהצפון וסלמאן ביקש ממנו להתקשר למאהר אבו אלעסל והוא התקשר אליו בשביל המכירה של הכבשים. תגובתך?
ת. אני לא מכיר ואני לא הייתי שם.

ש. אני אומר לך שחאלד אומר שסלמאן נתן לו 400 ₪ וזה בשביל הילדים שלך?
ת. אני נזכר עכשיו, אני הייתי עם הכבשים שלנו, נכון אני הייתי שם ועברתי עם הכבשים שלנו והיה שם סלמאן ג'הלין, והיה איתו עוד בחור שאני לא מכיר, והיה אחד שבא לקנות את הכבשים והוא לא קנה אותם את הכבשים אני הייתי שם והיו שם שלושה או ארבעה אני לא יודע אם הם הבעלים של הכבשים או באים לקנות. אני לא עשיתי דבר אני רק עמדתי שם ואני חושב שלא מכרו אותם, לא מכרו אותם כי הבן אדם שבא לקנות הלך לא יודע לאן, ואחר כך הגיע עוד מישהו ישבו וקנה אותם ואני הכבשים שלי הלכו ואני הלכתי אחריהם, ואחר כך הביא רכב בשביל לקחת את הכבשים בה, שהכבשים שלי הלכו לכיוון של המים, הגיע רכב גדול שמעמיס כבשים, הרכב הגיע איפה שהיו הכבשים שלי ליד המים, וסלמאן ואלו שהיו איתו הביאו את הכבשים איפה שאני הייתי, והם קראו לי לבוא לעזור להם. אני לא זוכר אם עזרתי להם אבל עמדתי איפה שהרכב העמיס את הכבשים, והם העמיסו אולי בערך 40 ראש וזהו.

ש. איזה צבע הכבשים היו אלו שהעמיסו?
ת. לבן...נקבות והיו כאלו שיש להם הרבה חלב, והם לא אותו דבר כמו שלנו אצלנו עיזים...

ש. שהעמיסו את הכבשים חאלד היה במקום?
ת. היה סלמאן והיו עוד אנשים שאני לא מכיר, חאלד היה שבא אחד מהסוחרים, אני לא זוכר בדיוק.

ש. האם שתית קולה ואכלת ממה שחאלד הביא?
ת. אני שתיתי קולה אני לא יודע מי הביא, אבל ביסקוויט אני לא אכלתי קולה אני שתיתי...

ש. כמה אנשים באו לקנות את הכבשים?
ת. אני לא יודע, אולי אחד או שתיים.
ש. אני מבין מדברך שמי שקנה את הכבשים ראה אותך במקום?

ת. כן.

ו. דהינו, תחילה טען שלא היה בסיטואציית המכירה, ובהמשך שינה גרסה וטען שכן היה במקום אך עם העיזים שלו. לגרסתו, שזה קולה ויתכן שאף סייע בהעמסה למשאית בעת המכירה, כך שמי שקנה ראה אותו במקום.

בהתפתחות הגרסה כאמור, יש משום תמיכה בגרסתם המפלילה של עדי התביעה, סלמאן ג'האלין וחאלד אבו גאליה, המתארים מעורבותו של הנאשם בשלב מכירת הכבשות הגנובות. בגרסתו זו יש משום סתירה לעדות עד ההגנה עומר מנאצרה שטען כי לא הבחין בנאשם במקום.

ז. הכרות עם סלמאן ג'האלין:

הנאשם טען כי הוא מכיר את סלמאן ג'האלין מתקופת בית הספר, אין קשר ביניהם, לשאלת החוקר אם נפגש עם סלמאן, השיב הנאשם: "לא בכלל", ולשאלה אם שוחח בפלאפון עם סלמאן, השיב: "לא אף פעם" (ת/23 ש' 51, 53, ת/24 ש' 14-49, 67, ת/25 ש' 64-65).

סלמאן הנו דמות מרכזית בפרשה, וככזה השאלה אם יש קשר בינו לבין הנאשם הנה שאלה קרדינאלית ליריעת המחלוקת ולמעורבות בגניבה. בנקודה זו נתגלו סתירות בין גרסת הנאשם, המנתק עצמו באופן מוחלט מסלמאן, לבין מחקרי התקשורת (ת/56, ת/57):

אין מחלוקת כי מספר הטלפון של סלמאן ג'האלין הנו 052-3032478. סלמאן עצמו לא שלל שימוש במנוי זה. העד חרבי זעטרי מסר את המספר האמור (ת/41 ש' 65), בעת חקירת חאלד אבו גאליה התקשר חאלד לנאשם וקיבל ממנו מספר חלקי של סלמאן - 052-30324 - הנאשם הפסיק להכתיב את המספר לעד כיון שחשד במקום המצאו (הודעת חאלד ת/52 ש' 89-92).

המנוי של הנאשם בתקופה הרלוונטית היה 054-9400631. חאלד אבו גאליה מוסר את מספרו זה של הנאשם ופרטים מזהים אודותיו (ת/52 ש' 97-98). הנאשם אינו שולל (ת/26 ש' 33-37). מהודעת הנאשם ת/55 עולה כי זהו מספרו של הנאשם בעת ההיא.

בסתירה מוחלטת לטענת הנאשם, לפיה לא נפגש ולא שוחח עם סלמאן כלל, למעט בענין הבחורה (שנתיים לפני הגניבה), למקרא מחקרי התקשורת הקשורים למספרי מנוי אלו של סלמאן והנאשם, מתברר כי לאורך שנת 2015, לפני ואחרי מועד הגניבה, נוהלו עשרות שיחות טלפוניות בין הנאשם לבין סלמאן.

לא זו אף זו, ביום הגניבה בשעה 13:06 ובשעה 14:14 נוהלו שתי שיחות טלפון בין הנאשם לבין סלמאן (שיחות מספר 898 ו-900). בתאריך 22.6.15 בשעה 12:32 (שיחה 911), ביום בו חזרו לעזריה לאחר הגניבה, נוהלה שיחה נוספת בין הנאשם לבין סלמאן.

הסברו של הנאשם (עדותו עמ' 175 בעיקר ש' 6-7) לשיחות הנ"ל הנו שאחר התקשר מן הטלפון שלו, אולם טענה זו אינה מתיישבת עם עשרות שיחות ממועדים שונים, לאורך חודשים.

הנאשם טען כי חאלד אבו גאליה הנו שכן בלבד ואין ביניהם קשר (ת/23 ש' 110, ת/24 ש' 73, ת/25 ש' 5-28, ת/26 ש' 56-57). אין מחלוקת כי מספר הטלפון של חאלד אבו גאליה הנו 052-8875526 (עדות חאלד מיום 4.7.17 עמ' 82 ש' 13, ת/52 ש' 16), וממחקרי התקשורת עולה כי קיימות שיחות רבות מאד בין חאלד לבין הנאשם לרבות במועד הגניבה (שיחה אחרונה לפני כיבוי הפלאפון).

מעבר לאמור, מפריך חאלד את טענת הנאשם בדבר העדר קשר בינו לבין סלמאן. במהלך חקירתו של חאלד במשטרה (ת/52 ש' 92-82), נתבקש ע"י החוקר לאתר את מספר הטלפון של סלמאן ג'האלין. חאלד בחר להתקשר דווקא אל הנאשם לטלפון 0549400631, לשם בירור מספר הטלפון של סלמאן, ופעולה זו, שננקטה ע"י חאלד, אומרת דרשני לעניין מערכת היחסים בין סלמאן לבין הנאשם. באותה שיחה טלפונית, הנאשם מסר לחאלד, בנוכחות החוקר, מספר חלקי של סלמאן, באותו שלב החל לחשוד בחאלד, שאל "איפה אתה" וניתק.

בעדותו בבית המשפט (ר' גם ת/26 ש' 56-72) עומת הנאשם עם הסיטואציה האמורה. הנאשם לא שלל זאת, אך גם לא אישר. בלשונו: "יכול להיות, לא זוכר...לא יודע". משהוצג לו סרטון החקירה, טען כי למרות היכרות של 10 שנים עם חאלד מתקשה לזהותו.

ח. הכרות עם אברהים כעאבנה:

אברהים כעאבנה הנו דמות עיקרית ומרכזית בפרשה, אשר הודה בביצוע העבירות דנן, תוך קשירת קשר עם הנאשם ואחרים (ת/58), מספר הפלאפון של אברהים בתקופת הגניבה היה 054-3191886. המנוי מאוכן באזור הגניבה בעת הגניבה. לפי גרסתו של סלמאן, מדובר ביוזם הגניבה.

את אברהים כעאבנה טען הנאשם שאינו מכיר (ת/23 ש' 63-66, ת/26 ש' 54-55, 81; פרוטוקול עדות הנאשם עמ' 176 ש' 8).

בסתירה לנטען ע"י הנאשם, באשר להעדר הכרות בינו לבין אברהים, ממחקרי התקשורת (ת/56, ת/57) עולה כי בין הנאשם לבין אברהים כעאבנה היה קשר טלפוני, למשך למעלה מדקה, בתאריך 22.6.15 בשעה 20:44, יום לאחר הגניבה, מועד בו בוצעה מכירת הכבשות הגנובות, מכירה בה נכח הנאשם לפי גרסתו במשטרה.

ט. עדות הנאשם, המנתק עצמו כליל מן המעורבים העיקריים בפרשה, סלמאן ואברהים, וטוען להעדר קשר טלפוני או אחר עמם, עומדת בסתירה מהותית למחקרי התקשורת ת/56 ות/57 כמפורט כאן, בסתירה להודאת אברהים בת/58, להודאת סלמאן בת/45, ולאמרתיו המפלילות של סלמאן במשטרה. מחקרי התקשורת הנם ראיה אובייקטיבית ובלתי תלויה, המצביעה על "שקרי נאשם", שהנם בלב המחלוקת בין הצדדים, ולכן מהווים תוספת ראייתית לראיות התביעה.

י. מניע להפללה:

הנאשם טען כי בינו לבין סלמאן היתה בעיה מזמן "בגלל בחורה מעזריה". כשנתבקש לפרט אודות הבחורה, התברר כי הנאשם לא מכיר את הבחורה, אינו יודע את שם הבחורה, אינו זוכר צבע שיערה ואם היא נשואה (ת/25 ש' 18-25). לדבריו (ת/24 ש' 36-67): "ניסיתי להתחיל איתה רק פעם אחת". כשנשאל אם אז החלו בעיות בינו לבין סלמאן, השיב: "לא היה משהו, הוא רק אמר לי זאת בחורה שמעניינת אותי", וכן (ת/25 ש' 39-44): "הבחורה הזאת שלי, אל תתעסק איתה...אם תיגע בה אני אדורך עליך". בכך הסתיים העניין. למרות שמדובר באירוע ישן, חד פעמי, ו"לא היה משהו" בעקבותיו, כשנשאל הנאשם מדוע סלמאן מפליל אותו, השיב: "אולי בגלל עניין הבחורה, אני לא יודע" (ת/24 ש' 67, ת/25 ש' 15, 36).

כפי שהובהר במסגרת עדותו של סלמאן ג'האלין, אבהיר שוב עתה, כי שוכנעתי שאין ממש במניע שהוצג. תואר אירוע שאירע ארבע שנים לפני העדות, כשנתיים לפני הגניבה, אירוע חד פעמי, שגרר שיחת טלפון חד פעמית, בה הובהר לנאשם לא להתחיל עם הבחורה (שהנאשם אינו יודע שמה ופרטים מזהים אודותיה), והנאשם ציית. לפי גרסת הנאשם ולפי גרסת סלמאן, האירוע היה נקודתי בלבד ולא גרר אירועים נלווים. הטענה כי כשנתיים לאחר אותו אירוע הפליל סלמאן דווקא את הנאשם לשווא, הנה בלתי סבירה בעליל. המניע הנטען עוד פחות סביר שעה שסלמאן הפליל שרשרת של חשודים, שכולם הודו בכתב האישום נגדם, כך שטענותיו של סלמאן הוכחו כטענות אמת ביחס לכל אותם חשודים בפרשה. לא התרשמתי מהיתכנות האפשרות שאת כל המעורבים הפליל בצדק, ורק את שמו של הנאשם (שמנהל משפטו), שרלב סלמאן לפרשה כדי לתפור לו תיק בשל אירוע שולי שאירע שנתיים קודם לכן והסתיים בלא כלום.

יא. סתירה התגלתה גם בין הנאשם לבין סנגורו. הנאשם נשאל אם קרא הודעותיו או שהוקראו לו ע"י סנגורו, והשיב: "לא. אין קשר, רק פעמיים היה לי קשר עם הסנגור". הסנגור טען לפרוטוקול: "אני הקראתי לו את זה לפני" (עמ' 170 ש' 1-13).

הסתירות בעדות הנאשם, בנקודות מהותיות ליריעת המחלוקת, כמו גם נטייתו להמנע ממענה לשאלות מהותיות, הן במשטרה והן בבית המשפט, הותירו רושם מגמתי, מניפולטיבי ולא אמין.

19. עד ההגנה מוחמד עלקם:

העד מסר עדותו ביום 13.12.15.

העד מסר בעדותו (עמ' 201 ש' 13-15, 18-19, עמ' 202 ש' 1-6, עמ' 207 ש' 27 עד עמ' 208 ש' 10) הרחיק עצמו מן המעשים בהם הודה, טען כי אינו מכיר את הנאשם, וכי הסיע, מירושלים לעילבון, אדם "אחד או שניים", לאחר מכן מסר ששם סלמאן ובאג'ס. בעילבון עלה איברהים כעאבנה. את כולם הוריד ברחוב וחזר לבדו, כל זאת מבלי לדעת מטרת נסיעתו.

בסתירה לנטען, העד הודה בבית המשפט (ת/58) בעבירות של סיוע לגניבת מקנה ממושב ארבל, קשר לפשע והסעת שב"ח, וקיבל עליו עונש מאסר בגין הודאתו. מכתב האישום בו הודה עולה כי קשר קשר, בין השאר עם הנאשם, לגנוב כבשים מדיר במושב ארבל. העד מודע לכך שאלו העבירות בהן הודה (עמ' 206 ש' 21-24) וציין כי ריצה מאסר משום

שטעה (עמ' 205 ש' 17, 26-27).

בנוסף, טען בעדותו (עמ' 203 ש' 12-1) למודעותו לכך שאין מדובר בנסיעה תמימה, ובלשונו: חרבי "היה איתי בסיפור. חרבי היה באוטו שנסע לפניי כשהסעתי אותם לעילבון". מספרי הטלפון של חרבי והייתם, המעורבים בעבירות דנן, שמורים אצלו בטלפון כאנשי קשר, והעד טען כי היה לו קשר עם חרבי וסלמאן (עמ' 207 ש' 9). הקשר בין המעורבים, שעמם נקשר העד, לבין הנאשם, הוצג בעדותו המפלילה של סלמאן, כמו גם בעדות חאלד אבו גאליה, ואין צורך להרחיב בנדון.

20. עד ההגנה עומר מנאצרה:

העד מסר עדותו ביום 24.10.17.

לדבריו, הוא סוחר כבשים, ובעל אטליז, "מאהר בא אלי ואמר לי בוא איתי לקנות את הכבשים מעזריה... הכבשים היו במרעה ומאהר קנה אותם". מאהר ביקש שיספור את הכסף וימסרו לחאלד.

העד מסר כי היו במקום היו חמישה אנשים. העד ומאהר (קונים), חאלד אבו גאליה וסלמאן (מוכרים, שאת שניהם הכיר דרך התמונות שהוצגו בפניו במשטרה והמשטרה אמרה לו שמותיהם). היה אדם נוסף שהגיע עם חאלד וסלמאן, שאת זהותו העד אינו יודע ואינו מכיר.

בעת עדותו בבית המשפט טען העד כי לגבי הנאשם: "לא ראיתי אותו בחיים שלי, זו פעם ראשונה היום שאני רואה אותו". בניגוד לנטען, הנאשם עצמו מסר במשטרה כי היה בזירת המכירה בעת התרחשותה, וכי היה על הקונים לראותו (ת/26 ש' 104-128, אף שלגרסתו, היה שם למטרה שונה). העדים סלמאן וחאלד מוסרים בחקירתם במשטרה כי הנאשם היה במקום, היה שותף למכירה, הרווח חולק עמו, הנאשם סייע בהעמסת הכבשים, אף שלא נטל חלק במיקוח. בנסיבות אלו, העובדה שהעד לא הבחין בנאשם, אינה מעלה ואינה מורידה.

העדות הותירה תחושת חוסר נוחות, העד הגיע בליווי מכר של חבר משפחה, מיריחו. העד טען כי לא ידע מדוע הגיע ולא קרא הודעותיו במשטרה קודם לדיון, אך לשאלות הצדדים ידע לספר על האירוע הספציפי לפרטיו, תוך השמטת חלקו של הנאשם בלבד. העד סיפר אודות אירוע שאירע שנתיים וארבעה חודשים לפני עדותו, וזכר שמותיהם של חאלד וסלמאן, אף שטען כי אינו מכיר את המעורבים בעסקה, ולמרות שזוהי לו עסקה אחת מיני רבות, בהיותו סוחר כבשים.

21. בקשת ההגנה להגשת ראיות נוספות:

א. לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים בכתב ולאחר שהצדדים סיימו השלמת סיכומים בעל-פה, הגיש הסנגור בקשה להגשת ראיות נוספות מטעם ההגנה, אליה צורפו אותן ראיות.

ב. הראיות בהן עסקין הנן שתי הודעות של עד ההגנה עומר מנאצרה, שתיהן מיום 12.8.15, דו"ח עימות בין חאלד אבו גאליה לבין עומר מנאצרה, דו"ח עימות בין סלמאן ג'האלין לבין מאהר שייך אברהים, דו"ח עימות בין חאלד אבו גאליה לבין מאהר שייך אברהים, הודעה מיום 17.8.15 של מאהר שייך אברהים.

ג. חאלד אבו גאליה ועומר מנאצרה, העידו בבית המשפט. הודעות העד עומר מנאצרה ודו"ח העימות בינו לבין חאלד אבו גאליה לא הוגשו בעת העדותם. מדובר בעדים שניתנה לשני הצדדים הזדמנות לחקורם, כאשר חאלד אף הוכרז כעד עוין וחלק מאמרות החוץ שמסר הוגשו לבית המשפט. בנסיבות אלו, הנני מקבלת גם את אמרות החוץ הנוספות הקשורות בעדים אלו ומסמנת אותן כדלקמן: **הודעת העד עומר מנאצרה מיום 12.8.15 שעה 01:02 מתקבלת ומסומנת ת/59, הודעת העד עומר מנאצרה מיום 12.8.15 שעה 10:36 מתקבלת ומסומנת ת/60, דו"ח עימות בין חאלד לבין עומר מיום 12.8.15 שעה 12:44 מתקבל ומסומן ת/61.**

ד. במוצגים הנוספים אין כדי לשנות את התמונה הראייתית כפי שהובאה במסגרת הכרעת הדין.

ה. מאהר שייך אברהים לא הובא לעדות.

ו. נקודת המוצא היא כי עד מוסר עדותו מעל דוכן העדים בבית המשפט. אמרת חוץ של עד, אותה מסר בחקירה במשטרה על פי דין, מהווה עדות שמיעה, ככל שהדבר מתייחס לאמיתות תוכנה, ובתור שכזו אינה קבילה, אלא אם כן נכנסת היא בגדרי החריגים המנויים בחוק (תפ"ח (ב"ש) 24018-03-10 **מדינת ישראל נ' זגורי ואח'**).

ז. למעט חריגים, אסר המחוקק קבילותה של עדות מפי השמועה, על רקע חוסר יכולת לקיים חקירה נגדית במובנה המהותי. יש לזכור כי בעדות מפי השמועה קיים חשש שמוסר האמרה אינו מהימן, אך בהעדר חקירה נגדית לא ניתן להתרשם מן העד ולאשש או להפריך חשש זה. בהעדר חקירה נגדית לא ניתן להבהיר אמרה שתוכנה אינו חד משמעי. העדות בבית המשפט מאפשרת להתרשם מכושר ההעדה, לרבות מצב נפשי ותפיסת מציאות של העד.

ח. הראיות הקשורות במאהר שייך אברהים, אשר לא הובא לעדות בבית המשפט ע"י ההגנה, הנן בגדר עדות מפי השמועה. בהעדרו של מוסר האמרות, אשר איננו עד במשפט ולא ניתנה אפשרות לחקרו אף בחקירה נגדית, ראיות אלו אינן קבילות.

ט. הסנגור טען כי אמרות החוץ הנ"ל קבילות בהיותן חריג לכלל בדבר אי קבילותה של עדות מפי השמועה. בהקשר זה הפנה לסעיף 10א(ב) לפקודת הראיות. המאשימה מתנגדת להגשת הראיות דן וכלל שברצון ההגנה להגיש את המסמכים, עומדת המאשימה על חקירת כל עד בבית המשפט.

י. סעיף 10א לפקודת הראיות קובע:

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

(ב) בית המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן האמרה איננו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית המשפט שוכנע שמנסיבות העניין עולה כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

יא. בחנתי טיעוני הצדדים בעל פה ובכתב. מסקנתי היא כי אמרות החוץ של מאהר שייך אברהים הנן עדות מפי השמועה, וכי המסמכים בלתי קבילים שכן אינם באים בגדרי החריגים לכלל.

יב. מר מאהר אינו עד במשפט, אינו רשום ברשימת עדי התביעה ולא הובא לעדות מטעם ההגנה.

יג. הסנגור טען: "מאהר שנה וחצי יושב ביריחו ומנהל את עסקיו, ביום שנאמר לו שעליו להעיד את מה שאמר בהודעותיו לענין פואד, הוא ברח לירדן". בפועל, לא הונחה בפניי אף לא ראשית ראיה לטענות הסנגור כי מאהר מסרב להעיד או שלא ניתן למצאו או ש"ברח" כנטען.

יד. הוצג מכתב מטעם אדם בשל נידאל, שהגיש זימון למשפחתו של מאהר. לא ידוע אם הזימון הועבר למאהר עצמו, אך כיון שמדובר בהזמנה כדין לבן משפחה, הוצא צו הבאה. קיים מסמך משטרתי לפיו מאהר בירדן. לא ברור מה נעשה מאז.

טו. הסנגור הפנה לסעיף 10א(ב) אולם לא הוצגה ראיה לכך כי אמצעי פסול הוא שמנע הגעת מאהר למסור עדות בבית המשפט. דרישת המחוקק להוכחת קיום "אמצעי פסול" הנה דרישה מהותית, בלעדיה אין, לצורך כניסה לגדרי סעיף 10א(ב) לפקודת הראיות.

טז. הסנגור נימק קיום אמצעי פסול בדברים הבאים: "ידוע גם סלימאן שאם מאהר או מנאסרה יעידו לטובת הנאשם סלימאן אמור לשלם הרבה מאד כסף כי הפליל את הנאשם על לא עוול בכפו...הוא ברח כי הבין שהמשפחה אומרת שאיימו עליו, והוא חושש שסלימאן וחבריו ישלמו הרבה כסף".

נראה כי לפי השערת הסנגור, מאהר חשש שאם יעיד, סלימאן יצטרך לשלם פיצויים לנאשם או יתבע אזרחית, כיון שישתברר כי הפליל את הנאשם לשווא.

המניע שהציג הסנגור הנו בבחינת השערה גרידא. ניתנה בידי הסנגור אפשרות להוכיח טענה זו ולשכנע את בית המשפט בצדקתו, אך עדי התביעה ועדי ההגנה שכן הגיעו לבית המשפט לא נחקרו בעניין זה ע"י הסנגור על מנת לנסות ולאשש את ההשערה כי מאהר דאג לסלימאן בדרך המתוארת.

יז. הסנגור טען טענה חלופית: "המשפחה אומרת שאיימו עליו", אך לא הוגשה כל ראיה לכך. תוכן האיום לא הובהר. הסנגור לא טען כי דיבר בעצמו עם המשפחה, ואיש מבני המשפחה לא נקרא להעיד. אפילו האדם שאמר זאת לסנגור לא נקרא להעיד כדי לברר אם אכן נאמרו לו דברים אלו (יהא משקל עדותו אשר יהא). יתרה מזו, הסנגור המלומד חקר ארוכות את כל עדי התביעה וההגנה, אך איש מהם לא נשאל על כך.

יח. ההשערה בדבר "דאגה לסלימאן" רחוקה מאד מסבירות, שכן סלימאן היה עד עוין ושלל קשר בין העבירות לבין הנאשם. ממה יש למאהר לחשוש לאחר שסלימאן חשף עצמו ל"סיכון" הערטיאלי הנובע מהשערת הסנגור?

יט. הסנגור טען כי אמרתיו של מאהר הנה "ראיה מזכה". לאחר עיון כללי, לא אלו הם פני הדברים. לא אפרט בעניין זה שכן מאהר לא הובא לעדות, כך שאמרות החוץ שמסר אינן קבילות על פי חוק ואין לנתח לגופן. אציין רק כי מאהר הנו קונה הכבשים, ולפי טענת ההגנה אם לא הבחין בנאשם, אזי הנאשם לא היה בעת המכירה. בפועל, מעיון בהודעת הנאשם במשטרה ת/26, כפי שצוטטה לעיל, בעת המכירה הנאשם היה במקום המכירה ואינו שולל אפשרות שסייע בהעמסת הכבשים. היות שעובדתית הודה הנאשם כי נכח במקום, השאלה אם הקונה הבחין בו הופכת שולית לגמרי, מה גם שהנאשם העיד בת/26 כי הקונה הבחין בו. אם מאהר לא הבחין בנאשם ולא שוחח עמו, אין ספק שגם לא יוכל להשיב לשאלה מה היתה תכלית המצאות הנאשם במקום, ומה היה חלקו בעשייה. בנסיבות, ברי כי אין מדובר בראיה מהותית אשר יש לחרוג עברה מכל כלל דיוני.

כ. הסנגור טען בישיבת יום 5.3.18 כי "גם עומר מונעים ממנו להגיע לבית המשפט ולמסור עדות, אך הוא היה חזק והגיע". מדובר באמרה סתמית, שלא פורטה ופשרה לא הובהר. בפועל, עומר ציין כי חבר של המשפחה לקח אותו לבימ"ש והוא בא בלי לשאול שאלות. הסנגור לא שאל את העד עומר אף לא שאלה אחת אודות ניסיון להניאו מלהגיע לבית המשפט והעד לא אמר דבר בנדון. הדברים מדברים בעד עצמם, ולא ארחיב בעניין זה שכן המסקנה מובנת מאליה.

כא. בשולי הדברים רואה אני לציין כי בית המשפט לא הגביל את ההגנה בעת הבאת עדיה. ההגנה היא שבחרה את מי לזמן ועל מי לוותר, משיקוליה שלה. אפנה את הקורא להזדמנויות הרבות שניתנו להגנה, לאורך מספר חודשים, להביא את מלוא ראיותיה בפני בית המשפט, לשם מיצוי הגנת הנאשם. הגינות ההליך ומיצוי הגנת הנאשם, הנתון במעצר, היוו עמוד תווך בשיקולי בית המשפט לאורך הליך זה כולו וביחס לזימון עדי ההגנה בפרט.

כב. סוף דבר, אמרות החוץ שמסר מאהר שייך אברהים אינן קבילות ולא ניתן לקבוע על פיהן ממצאים.

22. אודות המארג הראייתי:

משניתנה בידי האפשרות להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי מן הראיות שהובאו בפניי, הנני מעדיפה את ראיות המאשימה, המעידות על אשמת הנאשם, על פני ראיות ההגנה.

הנני ערה לעיונות עדי התביעה ולגרסאות עדי ההגנה, אך היתרון של הערכאה הדיונית הנה ביכולת להתרשם מן העדים המעידים בפניה, התרשמותי הובילה אותי למסקנה חד משמעית, בדבר אשמתו של הנאשם בעבירות של גניבה בנסיבות מחמירות, הסגת גבול, קשירת קשר לפשע ושהיה בישראל שלא כדין.

על אף שקיבלתי את גרסת התביעה, זוכה הנאשם מעבירות של היזק בזדון והסתייעות ברכב לפשע.

לא הוכח מיהו המבצע העיקרי של העבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ואין ראיה לכך שהנאשם הוא שחתך את הגדר והיסב נזק לרכוש במו ידיו. גרימת הנזק מיוחסת לנאשם כמבצע בצוותא.

כתבי האישום המתוקנים, שהוגשו בעניינם של המעורבים האחרים בפרשה, הוגשו כראיה וסומנו ת/44א, ת/45 ות/58. מכתבי האישום המתוקנים, בעניינם של המעורבים האחרים, לרבות אלו אשר נכנסו לדיר עצמו, הושמט סעיף 452 לחוק העונשין. בנסיבות אלו, הן ראייתית והן מכוח הגנה מן הצדק, ראיתי לנכון לזכות גם את הנאשם מביצוע עבירה זו.

ביחס לעבירה של הסתייעות ברכב לביצוע פשע, אין טענה כי הנאשם נהג ברכב בעת ביצוע העבירות דנן. עם זאת, עשה הנאשם שימוש ישיר ברכב פרטי ובמשאית הן לשם הובלת הכבשים והן כנוסע.

כדי להחיל את סעיף 43 לפקודת התעבורה בעניינו של הנאשם, על המאשימה להוכיח כי הנאשם הנו "בעל רישיון נהיגה או בעל רישיון רכב שהורשע על עוון או על פשע שבצועם נתאפשר או הוקל עקב נהיגתו ברכב או עקב השימוש ברכב שיש לו רישיון עליו". גניבת מקנה הנה עבירה מסוג פשע, בה יורשע הנאשם בדיון, והשימוש שעשה הנאשם בכלי הרכב הפרטיים ובמשאית, הקל על ביצועה. עם זאת, המאשימה לא הוכיחה כי הנאשם הנו "בעל רישיון נהיגה או בעל רישיון רכב" וכי עשה שימוש "ברכב שיש לו רישיון עליו". לפי ת/25 ש' 81-82 לגרסת הנאשם אין לו רישיון נהיגה כלל.

אציין כי לנאשמים האחרים בפרשה, אשר לא נהגו ברכב, לא יוחסה עבירה זו, אלא הושמטה מכתב האישום המתוקן בעניינם.

מנימוקים אלו, זוכה הנאשם מביצוע עבירה של **היזק בזדון** בהתאם לסעיף 452 + 29 לחוק העונשין ומביצוע עבירה של **הסתייעות ברכב לביצוע פשע** בהתאם לסעיף 43 לפקודת התעבורה, והורשע בביצוע עבירות של **גניבה בנסיבות מחמירות** בהתאם לסעיף 384א(א)(2) + 29 לחוק העונשין; **הסגת גבול** בהתאם לסעיף 447א(א)(1) + 29 לחוק העונשין; **קשירת קשר לפשע** בהתאם לסעיף 499א(1) לחוק העונשין; **שהיה בישראל שלא כדין** בהתאם לסעיף 12 לחוק הכניסה לישראל.

המזכירות תשלח לצדדים את נימוקי הכרעת הדין באמצעות פקסימיליה.

ניתנו היום, ט"ז ניסן תשע"ח, 01 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.